

הגאון רבי חיים מיכאל דוב נולד ב - ד' חשון תרס"ד. מימי נעוריו, התמדתו ושקידתו המופרות הפליאה והקסימה עין כל רואה, בד בבד כשרונותיו הגאוניים וחריפותו ושנינותו העילויים, אהבת ה' ויראת ה', אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, והצנע לכת עם ה' אלקיך, כאשר כל אלו נתמזגו באדם אחד.

בשנת תרצ"ז נשא את בתו של הגאון רבי שמואל דוד אונגר מנייטרא זצ"ל, והיה יד ימינו של חותנו בניהול הישיבה שם. משך החורבן האיום, שעבד כשרונותיו ומלוא מרצו למען המצוה הדוחה כל המצוות, מצות הצלת נפשות. ויגע ומצא דרכים מופלאים להצלת רבבות אלפי ישראל, דרכים שלא עלו על לב איש לחשבם, וכל שכן לעשותם. אומנם יראת שמים שפעמה בקרבו לא הניחה לו הנוח עד שעשה כל מה שביכולתו ומעבר ליכולתו, ועד שחפץ ה' בידו הצליח, זכה והעמיד רווח והצלה לרבבות.

לאחר המלחמה ועד הסתלקותו לחיי עד, כאשר יסד מחדש את ישיבת נייטרא שנחרבה בסוף ימי המלחמה, וחזר ויסדה בארה"ב מחוץ לעיר הגדולה, ובמסירות נפש ובכשרונותיו העצומים עמד בראשה כראש הישיבה בכל המובנים, בהרבצת התורה בחריפות ובקיאות, בהשפעת יראת שמים וקדושה על התלמידים, ובדאגתו על קיומה הגשמי של הישיבה, אשר שלש אלה יעשה לה, וחפץ ה' בידו הצליח, זכה להעמיד תלמידים הגונים למאות בארץ לא זרועה עד הסתלקותו ו' כסלו תשי"ח. הדפיס בחייו הספר "מן המצר", למען ידעו דור אחרון את גנותם ורשעותם של אלו שעמדו לנגדו, ובטפשות לבם הרע הפריעו הרכה מדרכי ההצלה. (מתוך הקדמת הספר "איש חמודות").

הגה"צ הרב חיים מיכאל דוב וייסמנדל

חיבה יתירה מאד נודעה, מכבוד רבנו יעקב ישראל קניבסקי, בעל "הקהלות יעקב" זצוק"ל, לסופר החרדי המהולל, מורינו הרב משה שנפלד ז"ל, בגין מאמריו הנפלאים, המלאים בדעת תורה אמיתית נכונה וטהורה, כתובים וערוכים בסגנונו הלבבי המתוק והמיוחד במינו, המביע בצורה ברורה ובהירה ונמרצת את ההשקפות התורתיות הטהורות, בלי סיג ופגם כלשהו. ורבים השיב מעון התעיה אחרי הבלים, והאיר עיניהם, והעמידם על האמת.

וכאן המקום אתי להזכיר עד כמה חביב היה הרב משה שנפלד ז"ל אצל רשכבה"ג מרן הגרי"ז זצוק"ל, אשר בעיניו הטהורות היה מבחין הדק היטב, היטב הדק – בין תכלת לקלא אילן. והיו סופרים חרדיים, שהיה הגרי"ז זצוק"ל אומר על כתיבתם שהיא בבחינת הפסוק "כסף סיגים מצופה על חרש שפתים דולקים ולב רע" (משלי כ"ו, כ"ג), ואילו על מאמריו היקרים של הרב משה שנפלד ז"ל המליץ הגרי"ז זצוק"ל: "תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבור על אפניו" (משלי כ"ה, י"א).

וכמה פעמים ביקש מרן הגרי"ז זצוק"ל מהרב משה שנפלד זצ"ל לכתוב מאמרים על ענינים שעמדו על הפרק, אשר נגעו לו בנפשו הטהורה. וסיפר לי הרב משה שנפלד זצ"ל, שפעם אחת שאל אותו מרן הגרי"ז זצוק"ל: "איך הוא זוכה לכוון לדעת – התורה האמיתית במאמריו?" והשיב רבי משה ז"ל: הנני שומע את דברי ה"בעלי בתים" בענין זה, וכותב ההיפך מדבריהם, כמו שכתב הסמ"ע בחו"מ סי' ג', שדעת בעלי בית היא היפך דעת התורה, וממילא דעת התורה היא היפך דעת הבעלי בתים... ונהנה מרן הגרי"ז זצוק"ל מתשובתו זו...

זה האיש משה, אשר הוציאנו ממצרי הספיקות והטשטושים והבלבולים, גדול מאוד היה, בהיותו שופר נאמן לדעת תורה הברורה והטהורה של רבותינו מאורי הגולה מרנן החזו"א והגרי"ז זיע"א והרבה הרבה בני – תורה ובעלי בתים חרדיים חייבים לו את כל השקפת עולמם התורתית הצרופה, ואשר על כן היה כה אהוב וחביב ונחמד אצל רבנו הקדוש זצוק"ל.

"והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"...

הרב משה שנפלד

תוכן

- 5 **פרק א' הרקע להקמת מדינת ישראל**
 על מחצית ילדי אירופה אני מוכן לוותר
 אבק בני אדם
 להציל רק עשרת אלפים על אף התחוננים של המיליון
 "דם תמורת מדינה"
- 15 **פרק ב' הכשלת כל אפשרויות ההצלה**
 האם היה אפשר להפסיק את השמדת יהדות אירופה??
 ועידת אוויאן – אפשרות הצלת יהודי גרמניה ואוסטריה
 ועידת לונדון – הדיון על הצלת חצי מליון יהודים
 שבעים אלף יהודים למכירה
 מדוע שבדיה מסרבת לקלוט עשרת אלפים יהודים?
 הודאת בעל דין: מי אשם בהריגת חצי מליון יהדות הונגריה
- 24 **פרק ג' ...וכאן צריך לבכות**
 מסע הרכבת לטרבלינקה
 הגעת הרכבת לרציף בטרבלינקה
 נחרדים, מתמיהים ומשתוממים
 נבואות שהתגשמו – מגילת אסתר לפני 400 שנה!
- 34 **פרק ד' "אין יראת אלקים והרגוני"**
 אדם ללא יראת שמים
 ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא
 מנין באו לנו אלפי המשרתים היהודים של הגרמנים בגיטאות ובמחנות?
 החופשיים בני הפקר הללו
 "ידידות" שהובילה אל מחנות המוות
 המותר לחייל להסכים להכנס לקרב ע"פ ציווי של מפקד חילוני?
- 40 **פרק ה' הקמת מדינת ישראל אחרי השואה**
 מה שהבינו מנהיגי הגויים – לא רצו להבין המנהיגים החילוניים
 המותר להכנס לסכנה בכדי להגן על המדינה?
 אנחנו מאשרים זדים
 עולם התורה למול...
 מרן הרב מבריסק על האמונה העיוורת במדינה ובצבא
 האם החיילים – מוסרים נפש בשבילנו?

הקדמה

מגמתנו בקונטרס זה, להציג בפני הקורא הפרטי, פן נוסף, מבט חדש, על עצם קיום המדינה, ועצם קיום הצבא, אשר יסודותיו נעוצים בהסטוריה של השנים האחרונות, מאז פרוץ מלחמת העולם השנייה, ועד היום הזה ממש.

< רוצים אנו לשתף את הקורא בהסטוריה השחורה משחור של ההנהגה החילונית, זו אשר הניחה את יסודותיה של מדינתם.

< רוצים אנו להביא לידיעת הקורא את האמת הברורה, כי היסודות שנוצקו להקמת מדינה זו, אינם מעורבים במים, אלא בדמם של מליוני יהודי אירופה. חיים אנו על מקום שבא לעולם בחטא הנורא של 'שפיכות דמים', לא של יהודי אחד, ולא של רבבת יהודים, אלא של מליוני יהודים.

< רוצים אנו לשטוח בפני הקורא הכיצד המנהיגים החילוניים התאכזרו כלפי אותם אודים מוצלים מאש, ומנעו מהם לקבוע יתדות חדשים בשום מקום בעולם, מלבד כאן, במדינתם, על אף שהיה זה, ונשאר כזה, המקום המסוכן ביותר ליהודים עלי אדמות.

< רוצים אנו שנשכיל להביט על הצבא כמסגרת שהוקמה בחטא ובפשע. מסגרת שנוסדה על גבי דמם של יהודי אירופה ההרוגים שם, ועל גבי דמם של אותם אודים מוצלים מאש, שמצאו את מותם, בחטאם הנורא של המנהיגים החילוניים בעת ההיא.

< מטרת הקונטרס היא להושיב את החילוניות על ספסל הנאשמים, ולא לעסוק ב"אנשים" מסוימים. חילוניות, פירושה אי יכולת להתמודד עם עוצמת כוחות הרע העצומים, שהם הקנאה, התאוה והכבוד.

מודים אנחנו לך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש – המקום היחידי עלי אדמות בו מחנכים את האדם לשלוט על אותם כוחות הרע.

פרק א'

הרקע להקמת מדינת ישראל

הימים הם ימי ערב השואה הנוראה. מיליוני יהודים על אדמת אירופה חשים את הסכנה הנוראה, האדמה בוערת מתחת לרגליהם. הצעד ההגיוני ביותר בעת ההיא, להעביר כמה שיותר יהודים מאותן מדינות שחרב ההשמדה מאיימת על חייהם.

למרבה הפלא והתדהמה, כל הצעה של אומות העולם להציל יהודים באירופה הבוערת לפני השואה, ואפילו בזמן השואה – ע"י העברתם למדינה ניטרלית אחרת באירופה, אשר תשמש כמקום מקלט זמני, נדחת ואף מוכשלת ע"י הגופים החילוניים שהיו בשנים ההם "ברי סמכא" להחליט לכאן, או לכאן.

כיצד יכול להיות הדבר? מי זה יוותר על אפשרות להציל יהודים ממוות בטוח? ובכן, טעם מפולפל היה לאותם גופים חילוניים: 'אם נראה לאומות העולם שטוב לנו פתרון מלבד ארץ ישראל, לא נוכל לדרוש בסיוע המלחמה הקמת מדינה עבור היהודים, שהרי לשם מה מדינה ליהודים, אם הם מסתדרים גם במקומות אחרים'.

התוצאה הישירה אשר תגרם מדחיית אפשרויות ההצלה, היתה ידועה היטב לחילוניים: יהיו רבים רבים אשר ישלמו על כך בחייהם! יהיו רבים מספור שתחילה יתענו בעינויים נוראיים שלא ידעה הבריאה מיומה הראשון, ולבסוף ימצאו את מותם, כאשר ינפחו את נשמתם מתוך רעב ועינויים.

אותם גופים חילוניים, נעדרי שמץ תחושת ערבות הדדית, מדברים על כך בגלוי, ואומרים ברורות, נכשיל את כל אפשרויות ההצלה, אשר מציעות אומות העולם, למרות שרבים ישלמו על כך בחייהם.

הם גם יודעים באיזה אופן נורא יומתו אותם קרבנות ע"י הנאצים האכזריים, שהרי הגיעו אליהם עדויות ברורות על הנעשה במחנות אושוויץ, טרבלינקה ושאר מקומות.

לא רק שלא פעלו להצלת אחיהם העולים על העקידה, לא רק שדחו פעולות הצלה, אלא אף יתירה מכך, הם סברו כי דם מליוני הנרצחים ישמש כשמן לגלגלי המדינה היהודית העתידה לקום עם תום המלחמה.

הם כביכול גייסו את עצמם למאמץ המלחמתי של בנות הברית, וסברו כי על ידי כך יהא להם "קלף" בו יוכלו לנופף בועידת השלום, בתביעתם למדינה עצמאית. בהתאם לכך, סברו ונקטו הלכה למעשה, כי כל אימת שמתנגשים האינטרסים של בנות הברית עם המאמצים להצלת המוני היהודים, יש להכריע למען ענינם של בנות הברית.

גם במקרים שסתירה כזאת לא היתה קיימת, הם היו בדעה איומה כי עדיף להזרים את הכספים העומדים לרשות היהדות העולמית, תחילה לאפיקי הבית הלאומי בארץ ישראל. הצלת היהודים הנטבחים ונשרפים מדי יום לאלפיהם, אינה עומדת בראש סדר העדיפות. בכספים העודפים, אם יהיו כאלו, יש להשתמש להעלאת אך ורק קבוצות חלוצים, ועסקנים ציוניים, מהגיטאות לארץ ישראל בלבד, או לתמיכה בקבוצות מחתרתיות, המסייעות למאמץ מלחמתי, ולטיפוח רגש הכבוד הלאומי. לא רק במעשיהם ביטאו את סלידתם מהיהודים שומרי התורה, אלא אף אמרו זאת מפורשות: איננו רוצים בכל היהודים הגלותיים כאן בארץ ישראל, ויש למנוע עלייתם לארץ ישראל!

נצטט כמה משפטים שנאמרו על ידי שלשה מראשיהם, על מנת שנוכח כי לא הגזים במאומה חוקר השואה, בן הכט (אינו שומר תורה ומצוות), בספרו "כחש", במה שכתב כי ראשי הציונות מקימי מדינת ישראל "עזרו לגרמנים להשמיד את יהדות אירופה". קביעה קשה ומצמררת, אבל מיוסדת היא על דבריהם, דברים שיצאו מפיהם, ונכתבו בקולמוסם.

על מחצית ילדי אירופה אני מוכן לוותר

"...כאשר עולה על הפרק אפשרות של הצלת 2900 יהודים, שואל שרת את בן גוריון, האם כדאי להיפגש לשם כך עם מקדונלד. בן גוריון משיב: 'עתידינו יותר חשוב מהצלת 2900 יהודים'" (יומן שרת 18.11.39).

ואם יעלה בדעתנו לרגע קט, כי אולי אמר זאת בן גוריון רק על 2900 יהודים, (שהוא גם פשע בל יכופר, כמובן), אבל על עשרות ומאות אלפים יהודים, ודאי לא היה אומר כזאת, אלא היה מעדיף להציל אותם, לצערנו, זוהי טעות מרה, כאשר נוכח מהעדות הבאה:
"אחרי ליל הבדולח אמר בן גוריון, שאם היה עולה בידו להציל את ילדי אירופה כולם, על ידי העברתם לאנגליה, או מחציתם על ידי העברתם לארץ ישראל, היה בוחר ללא היסוס בארץ ישראל" (ההיסטוריונים ד"ר דינה פורת וד"ר יגאל עילם בראיון ב"הארץ" 3.10.86).

הילדים עליהם מוזתר בן גוריון ללא הסוס – בדרכם לתאי הגזים

ועתה נבוא נא חשבון, כואב עד מוות, הלא מספרם של ילדי אירופה עמד על כמיליון וחצי. ובכן, בן גוריון מוכן היה לוותר על 750,000 ילדים! עתידה של מדינת ישראל גובר מבחינתו על הצלת חייהם של שבע מאות וחמישים אלף ילדים זכים וטהורים! ואכן, כך הם נהגו בפועל!

נעמוד ונשאל את בן גוריון וחבריו שפעלו ע"פ האידאולוגיה הזאת: מה יקרה אם מחציתם שלא הצלחתם להציל לא"י? בן גוריון וחבריו מעדיפים להפקיר מחצית מילדי אירופה אע"פ שגורלם יחתם להרג ושריפה. עיין מה עלה בגורל ילדים אלה בפרק ג' "וכאן צריך לבכות". אחרי שעלו בעינויים נוראים השמיימה בגלל שההנהגה החילונית פעלה ע"פ תפיסה זו, בונים

בן גוריון וחבריו את "יד ושם" לזכרם כביכול, מחייבים את תושבי ארץ ישראל בעמידה בצפירה לזכרם כביכול...

כששואלים חרדי מצוי: "מדוע אתה לא עומד בצפירה", תשובתו הכמעט הבלעדית היא: "כי זה מנהג הגויים". אם היה אומר זאת כתוספת לתשובה העיקרית, ניהא, אולם מכיון שזוהי בדרך כלל תשובתו הבלעדית, הרי שמוכח מכאן, שאין החרדי המצוי יודע את האמת על השואה.

אילו היה ער ומודע למציאות המתוארת כאן, או אז היה עליו לענות בנחישות: "האשמים באופן ישיר לרוב האסון בשנים ההם, הם אותם גופים האחראים עתה על השמעת הצפירה, ואתם עוד מצפים ממני שאטול חלק ואשתתף בתרמיתם ובאונאתם?!". לראשי השלטון צריך לומר: "הרצחתם וגם ירשתם". לא די שדחיתם אפשרויות של הצלה שהיו בעת ההיא, ואתם עוד מנסים לגרוף את הכבוד הראוי להנתן למי שכואב באמת את כאבם של הנרצחים?! זאת ועוד בהסכם השילומים שנערך בין ממשלת מערב גרמניה לממשלה המכונה ישראל (השם גנוב, וגם זה כדי להטעות ולרמאות) בו הכירה גרמניה בכך שהמשטר הנאצי המיט שואה על העם היהודי, ולכן התחייבה למתן פיצוי חלקי על הרכוש היהודי שנגזל, הרי ככל שעבר הזמן התברר, כי המדינה, מלבד הכספים הרבים שלקחה מהשילומים לעצמה לצורך הקמתה והקמת תשתיות, עיכבה לעצמה סכומי עתק השייכים לניצולי השואה. לפני כמה שנים (תשע"ד) אמר שר הרווחה דאז חיים כץ, כי לא כל הכסף הגיע לניצולים. "מדובר בעושה של שנים" – אמר כ"ץ.

הרי הדבר 'מוכח מתוכו', כי לא זכרם של הנרצחים מעניין אותם, שאם זאת בראש מעיינם – מדוע הפקירום? הן הצפירה המושמעת ביום שקבעו, והן כל הארגון הקרוי 'יד ושם', הכל הוא חלק ממערכת שלימה של הטעייה כדי שלא יבינו הציבור – מי באמת אשם במה שארע בשואה! ופלא על חלק מהמוסדות החרדיים הלוקחים את תלמידיהם למקום ההטעייה "יד ושם". הנרצחים היו מעדיפים לחיות, והם זועקים אליכם מן האדמה: "מאוסים עלינו חרדי ההנצחה המזויפים שלכם".

והנה לנו עוד מתפיסת עולמו המעוותת, המרושעת והאכזרית של בן גוריון: "גאולת העם היהודי היא תהליך ממושך, וכל עוד לא נתגשמה הציונות, אנו מצווים לשרות ההגשמה, לשרותה של ארץ ישראל ולא להפך. וארץ ישראל זקוקה כיום – לא למהגרים סתם אלא לחלוצים. יש צורך בעלייה מובחרת, הציונות אינה מפעל התנדבותי. אנו זקוקים פה לטיפוס המעולה של היהודים שיפתחו את הבית הלאומי". (ההיסטוריון יגאל עילם "הארץ" 3.10.86)

כלומר, הגולה על רבבות תושביה נתפסה אצלו רק כאמצעי לספק את עתודת הכוח החלוצי, ולא כמקום שבו בוערת הקרקע מתחת לרגלי היהודים*.

* **ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא:** כשבאו אל החזו"א תיכף עם גמר תפילת שחרית לבקש רחמים עבור חולה מסוכן, שוב לא היה אוכל אותו בוקר את ארוחת הבוקר שלו, ואחותו היתה מבקשת בתחנונים שימתינו עם בקשות מעין אלו בכדי שיוכל לגמור את ארוחת הבוקר הדלה שלו (הגר"ז רוטברג "טוב דעת" ח"ג מועדים עמ' ש"ל). וז"ל המסילת ישרים פרק י"ט: "כי אין הקב"ה אוהב אלא למי שאוהב את ישראל, וכל מה שאדם מגדיל אהבתו לישראל גם הקב"ה מגדיל עליו. ואלה הם הרועים האמתיים של ישראל שהקב"ה חפץ בהם הרבה, שמוסרים עצמם על צאנו, ודורשים ומשתדלים על שלומם וטובתם בכל הדרכים, ועומדים תמיד בפרץ להתפלל עליהם לבטל הגזרות הקשות ולפתוח עליהם שערי הברכה".

אבק בני אדם

ב – 1937 מתכנסת ועידה ציונית בלונדון. נוכחים בה 480 צירים ציוניים, 1,500 אורחים, 200 כתבי עיתונות ונציגים רשמיים של כעשר מדינות. חיים וייצמן (מי שלימים נתמנה לנשיאה הראשון של מדינת ישראל) נושא דברו:

”אמרתי לוועדה המלכותית הבריטית כי תקוותם של ששת מיליוני יהודי אירופה היא – הגירה. נשאלתי: התוכל להביא ששה מיליוני יהודים לארץ ישראל? ענית: לא... הבאים בימים ילכו. הם ישאו את גורלם או לא ישאו... הינם אבק, אבק כלכלי ומוסרי בעולם אכזרי... רק ענף יינצל... עליהם לקבל זאת... אם ישאו ויסבלו, ימצאו את דרכם באחרית הימים... מתפלל אני כי נדע לשמור על אחדותנו הלאומית, כי היא כל אשר לנו*” (New Judea ביטאון רשמי של ההסתדרות הציונית באנגליה. אפריל 1937).

אבק בעולם אכזרי

עם פרוץ המלחמה העולמית מכריז וייצמן כי הוא נוטל חופשה מטיפול בעניינים יהודיים, והוא מתרכז מעתה במאמץ בשטח המדעי. על פגישה שהתקיימה בין וייצמן למחזאי האמריקאי ס.ז. ברמן, שנחשב אחד ממעריציו, מספר האחרון:

”מישהו פתח את המקלט. 22 ביוני 1941. הרדיו הביא את החדשות: גרמניה פתחה בהתקפה על רוסיה. הגרמנים כבר חצו את הגבול. התבוננתי בווייצמן: עיניו היו אפלות, בפעם הראשונה, שנתיים לאחר מות אביו. אמו התגוררה עדיין בפינסק, ונאלצה להימלט מפחד הפלישה הגרמנית. מה גורל צפוי לכל האנשים הללו? בעיניו ראיתי את החזון הטראגי של מה שאומנם אונה להם. בחדר שררה דומיה. ”כן”, אמר ”לבני – עמנו שם, למיליונים מהם, צפוי גורל איום ומבעית”.

* ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא: מספר הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל (ירחון בית יעקב ד') ה"חפץ חיים" זצ"ל כאב לא רק את סבלם של ישראל, אלא אף סבלם של אומות העולם. כאשר ביקר הרב כהנמן בבית הח"ח התעניין אצלו על מצבם של הכושים באפריקה, וכאשר סיפר לו הרב כהנמן על עניים ומצוקותיהם, הביע הח"ח רגשי חמלה עליהם ואמר: "הלא גם הם אנשים".

אבל לאחר רגע אורו עיניו*. הוא גחן קדימה. "בסופו של דבר – וזהו החשוב מכל – עתידה מלחמה זו להביא ברכה לאנגליה" – הוסיף (מתוך מאמרו של ברמן בכרך "חיים וייצמן – בונה ציון, הוצאת האוניברסיטה העברית ירושלים).

בן הכט כותב בספרו "כחש" על וייצמן:

"האמת על וייצמן, היא, כי הוא נישא על כנפי החלום היהודי של ציון החדשה, אשר איך שהוא, לא כללה את היהודים האמיתיים – של סימטת פטיקוט, רחוב הסטר, ורחוב נאלבקי שבוורשה. נאומים נמלצים רבים הוא נשא, בהסבירו את מטרותיה של ציונותו. הוא הציע לעולם תמונה של ציונות העמלה להפוך את ארץ ישראל לחלון ראווה עבור יהודים נוצצים, ולא גיטו נוסף עבור רוכלים, דוחפי עגלות ועוטפי טלית נחותים".

יהודים אשר לא מתאימים לחלון הראווה הנוצץ של וייצמן בדרכם האחרונה

אידיאולוגיה זו של וייצמן, כי לעוטפי טלית נחותים אין מקום בארץ ישראל, לא נשארה בתאוריה בלבד, אלא אף בוצעה למעשה. על מציאות כאובה זו מעיד, בין יתר העדויות, הרב ישראל דוד אפשטיין (אחיו של האדמו"ר מאוז'רוב, הרב משה יחיאל אפשטיין זצ"ל) הכותב במכתבו:

כבר גיליתי דעתי, איך בזמן שעניי כל ישראל צופים אל אדמת ישראל, והחרדים הרוצים לעלות, אין מניחים אותם השמאלנים לבוא, ועל ידי זה מתרבה כוחם, ועלינו... ללחום מלחמת התורה... ולמה אינכם מרעישים... נגד העוולה שנעשה בזה, נגד העם החרדי, אשר הם רוב מניין ורוב בנין האומה הישראלית...".

* ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא: במסכת יבמות (דף ס"ג ע"ב) מובא, שאמרו לרבי יוחנן שהפרסים כבשו את בבל, וכעת אמוראי בבל יהיו תחת שלטון הפרסים, אשר לא יהרגו את בני התורה, אולם הם רשעים, ואינם מכירים את כבודם של ישראל, ואף בזים להם. נכפף רבי יוחנן מרוב צער ונפל מכסאו.

במכתבו מתייחס הרב, אל השמאלנים שהם אינם מניחים לחרדים לעלות לארץ, אולם למעשה, מבחינה זו, לא היה הבדל רב בין השמאל לימין. אביהם של "אנשי הימין" – ז'בוטינסקי, גם כן סבר כווייצמן וכן גוריון בענין זה. אף שקרא לעליה המונית לארץ, דעתו היתה שיש לאחוז באמצעים כדי לשלול מהיהדות החרדית כל אפשרות להשתתף בבנין הארץ (חדשות הארץ גליון 96).

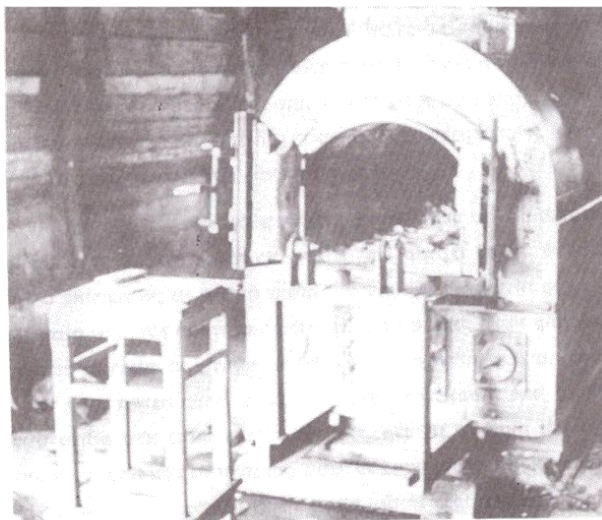
לא רק לחרדים לא היה מקום בארץ ישראל, לשיטתם של ראשי הציונות, אלא כל אבק אדם המוגדר כ"אלמנט מזיק", עליו להשאר באירופה הנרמסת תחת המגף הנאצי. נתבונן בעובדה אחת, אשר לא על עצמה בלבד באה ללמד, אלא על הכלל כולו.

בחורף שנת 1940 הצטופפו בתוך ספינה רעועה כמה מאות מיהודי הבלקן. הספינה נעה הלוך ושוב על גלי נהר הדנובה, מחוסר אפשרות לעלות לחוף שהיה כבוש בידי הנאצים. יהודים אלו היו מעפילים, בהם זקנים, נשים וטף, שהפלתם לא אורגנה ע"י המוסדות הציונים הרשמיים. הם היו נתונים לסכנת מיתה מרעב ומצמא, והיו זקוקים בדחיפות לסכומי כסף כדי לפצות את רב החובל שיסכים להמשיך להובילם ארצה. המגבית היהודית המאוחדת סירבה להושיט כל עזרה.

הנרי מונטור, ממנהלי המגבית, משיב (בתאריך 1.2.40) על מכתבו של רבי ברוך רבינוביץ, מקהילת "בני אברהם" במרילנד, בו תבע עזרה כספית להצלת היהודים המטלטלים בגלי הים בין חיים למות, ובין השאר הוא מנמק את טעם הסירוב:

"...סלקטביות (מיון) מהווה גורם הכרחי בבעיות העליה לארץ ישראל. בסלקטביות הכוונה היא, בחירת אנשים ונשים צעירים, אשר חונכו באירופה למטרות יצרניות בחקלאות או בתעשייה, ואשר הם מוכשרים גם בשטחים אחרים לחיים בארץ ישראל... כלום אין זה עקרוני למנהיגים אחראים לדאוג בעצמם למיון העליה...?"

כל בר דעת מבין כי אולי היה מקום לטענתו, אילו היה מדובר באנשים היושבים בטח על אדמתם בנכר, אבל כאשר מדובר באנשים שההמנעות מהבאתם לארץ גוזרת עליהם גור דין מות, האם יתכן להעלות על הדעת להתאכזר אליהם כה קשות?

הסוף של אלה שלא "חונכו באירופה למטרות יצרניות בחקלאות" שריפה בכבשני אושוויץ

נעבור עתה אל דמות נוספת מראשי הציונות בעת ההיא, יצחק גרינבוים שמו. נסיף להצטרף למקרא משפטים נוראיים שיצאו מפיו ומקולמוסו. בספרו "בימי חורבן ושואה" כותב יצחק גרינבוים:

"כששאלו אותי, הלא תוכלו לתת מכספי קרן היסוד להצלת יהודים בארצות הגולה, אמרתי: לא, ואני אומר עוד הפעם: לא. לדעתי צריך לעמוד בפני גל זה הדוחה את הפעולות הציוניות לשורה שניה".

בשבת שנת תש"ג דנה נשיאות 'מגבית ההתגייסות והקליטה' והחליטה לאסור כל מגבית שהיא להצלה, וב'ספר המגבית' מנומק איסור זה במפורש בהתחייבויות אחרות שיש בארץ.

בתחילת שבת תש"ג נאם מר יצחק גרינבוים בת"א על הנושא 'גולה וגאולה'. בתוך דבריו אמר:

"למען הצלת הגולה עלינו להקדיש רק את עודף הכוחות, ועודף המאמצים המצטברים אצלנו. כשבאים להציע שתי הצעות: הצלת המוני היהודים באירופה או גאולה בארץ, אני בוחר בלי רגע של היסוס את הגאולה בארץ. ריבוי הדברים על הטבח גורם להפחתת התאמצותנו להגדיל את הכח העברי בארץ. אילו הייתה כיום אפשרות של קניית חבילות מזון בכספי קרן היסוד, כדי לשלחן דרך ליסבון, כלום היינו עושים זאת? לא ולא".

התוכלו לתת מכספי קרן היסוד להצלת יהודים בארצות הגולה, אמרתי: לא!

וזאת למיודעי: בשעה שהשמיע גרינבוים את הדברים המחפירים הנ"ל, הוא שמש בתפקיד יו"ר "ועדת הפעולה להצלת יהודי אירופה". הזאב מונה לשמש בתפקיד הרועה של העדר, שחיות טרף בתרוהו. לצערנו, הוא לא היה הזאב היחידי שהתחפש לרועה.

מר נתן שוולב ישב בשוויץ כנציג הסוכנות היהודית ובידו הסמכויות לעניני ההצלה. כאשר פנה ועד ההצלה של יהודי סלובקיה בבקשה להעביר אליהם סכום כסף להפסקת הגרושים לאושביץ, ענה להם מר שולב במכתב המהווה מסמך היסטורי הראוי שנשן אותו לעצמנו:

"הדבר הנחוץ ביותר, שהוא העיקר, שיהיה נגד פנינו תמיד, שסוף כל סוף ינצחו ממלכות הברית, ואחר הנצחון יחלקו את העולם מחדש בין העמים כמו שעשו בסוף המלחמה הראשונה. אז פתחו לפנינו את הדרך לצעד הראשון, ועתה, ככלות המלחמה, עלינו לעשות הכל שארץ ישראל תיהפך למדינת ישראל, וכבר נעשו צעדים חשובים בכיוון זה. ובקשר לזעקה שאתם זועקים אלינו, עליכם לדעת כי כל העמים בני ממלכות הברית שופכים דמם לרוב, ואם אנו לא נביא קרבנות, במה אפוא נקנה את הזכות לגשת לשולחן, בשעה שיחלקו את הארצות אחרי המלחמה. כי רק בדם תהיה לנו הארץ. זה מה שנוגע לכלל, ומה שנוגע אליכם, בני החבורה החלוצית, אתם תינצלו, ולמטרה זו אני מזמין לכם כסף בדרך שחור ע"י שליח זה". (מתוך הארכיון הציוני 1029 \ S 26)

בשורות אלו בטא שולב את כל האידיאולוגיה הציונית, ונסח אותה בצורה ברורה וגלויה. כאן הוא שטח את מדיניות המנהיגים הציונים בשטח ההצלה, ללא כל נסיון להסתתר מאחורי דברי מליצה. דבריו ישירים ומצמררים – דמם של יהודי הגולה דרושים לנו, בכדי שנוכל לתבוע בוועידת השלום את הקמת המדינה היהודית. הכסף ישלח רק להצלת קבוצת החלוצים, ואילו על כלל יהודי סלובקיה להשלים עם הכליון בתנורי האושביץ.

כאשר קבל הרב וייסמנדל את תשובתו של שולב, הוא נזכר בשתי אזהרות שהזהירו חותנו הגאון הקדוש רבי שמואל דוד אונגר מנייטרא זצ"ל, כי בעבודת ההצלה אל לו לתלות כל תקוות שהן – לא בעזרת הכנסיה הקאטולית, ולא בעזרת התנועה הציונית העולמית. הרב וייסמנדל האשים את עצמו, על שלא הקשיב לאזהרות אלו, ובזבו זמן יקר ומאמצים כבירים לשוא, במקום להפנותם לכתובות יעילות יותר.

להציל רק עשרת אלפים, על אף התחוננים של המיליון

בין חברי הסוכנות, הופץ אז תזכיר סודי שהוכן בידי א. הרטגלס, לימים מנכ"ל משרד הפנים. בראש התזכיר נכתב שהוא מיועד אך ורק לגורמים ציוניים, ואין למוסרו לגופים הבלתי – ציוניים, המשתתפים בוועד ההצלה. בין השאר נאמר בו:

"אני מבין שהעמדת השאלה בצורה זו יש בה משום אכזריות. אולם עלינו להגיד, שאם ביכולתנו להציל רק עשרת אלפים איש שיהיו לתועלת לבנין הארץ ולתחיית העם (החדש, הישראלי), ומאידך יש לנו מיליון יהודים שיהיו לנו למעמסה, עלינו להבליג ולהציל את עשרת האלפים על אף התלונות והתחוננים של המיליון...
לכן עלינו... לוותר על הצלת האלמנט המזיק!"
(צלום התזכיר ניתן לראות ב"הרצל והציונות" ארגון "שופר").

אותם מליונים בני אדם אכן התחננו, אך היה ללא הועיל, עיין בפרק "וכאן צריך לבכות". לדאבונינו קמה החיה הנאצית לטרוף את ה"אלמנט המזיק", ואכן, "על אף התלונות והתחוננים"... ויתרה התנועה הציונית על הצלתם.

בור מלא עם גוויות של ה"אלמנט המזיק"

מעתה ברור לנו הדבר, כי ההמנעות מהצלתם לא היתה מחמת קושי בתכנון או בארגון הגשת העזרה. הויתור על ההצלה, היה זה מהלך מתוכנן מראש, מיוסד על אידאולגיה אכזרית ומושחתת. לאורך כל המלחמה ביצעה התנועה הציונית את מה שהוגדר אצלה היטב עוד לפני שהחלה השואה (ואף בעצם ימי השואה לא שינו בה דבר) – "לוותר על הצלת האלמנט המזיק".

לכן לא נתנו כלל ארגוני הציונים ולו אגורה אחת עבור פעולות ההצלה, כל זאת למרות שהיה כסף בכיסם, ולמרות שידעו בבירור כי ע"י כסף ניתן להציל רבבות ומליוני בני אדם ממוות, וכמו שנקרא בהמשך.

ולא רק שלא סייעו ועזרו להצלת היהודים, אלא גם הפריעו לכל פעולת הצלה אשר היה חשד בעיניהם שההצלה תחבל בעניין הציוני (כלומר, שתביא אנשים המוגדרים כאלמנט מזיק, לארץ ישראל).

ולכן גם חיבלו בכל הצעה, שהציעו אומות העולם, להציל יהודים על ידי העברתם למקומות מקלט זמניים, אשר אינם בארץ ישראל. הצלת יהודים גרידא, אינה שווה מאומה*. רק בניית הארץ, היא ערך מקודש ועליון.

* ושבו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא: סיפר הרב מפוניבז' הרב כהנמן: בחוה"מ פסח, תרס"ח, כשחזרתי מנובהרדוק לבית הורי עברתי דרך ראדין. אמרתי אז לעצמי, כיצד אני עובר ליד מקום המקדש, משכנו של ה"חפץ חיים", ולא מתעכב שמה? עשיתי לכן קפנדריא ובאתי לראדין. השעה היתה שעת בין הערביים. בביתו הקטן שררה אפלולית. נכנסתי פנימה ולא מצאתי אף אחד. התיישבתי על ספסל והרהרתי, איך מראהו של הרב, האזכה לראותו? בעוד אני יושב והרהר נכנסה הרבנית ושאלה לחפצי. אמרתי לה את פני ה"חפץ חיים" מבקש אני לראות. אמרה לי: ימתין מר כלשהו עד שיבוא. עד שאני יושב וממתין ל"חפץ חיים", שמעתי יללה בוקעת ויורדת מן העליה, יללה האומרת כולה כאב נורא ראתה הרבנית על פני שנחרדתי, ניגשה אלי ואמרה בבת חיוך: אל יבהל מר, אישי הוא זה, המבקש רחמים בעד אשה פלונית בציריה, המקשה לילד ברגע זה. מיד אמרתי לנפשי: יושה, כיצד יכולים לעזוב מקום כזה, בו שרוי אדם המכיל בכי כזה קורע לבבות על צרת הזולת!?, והחלטתי להישאר בראדין ולהתאבק בעפר רגליו.

”דם תמורת מדינה”

הרב משה שנפלד כתב במאמריו אשר קובצו בקונטרס ”שרופי הכבשנים מאשימים“: ”המנהיגים הציונים שבתקופת השואה חלשו לא רק על דעת הקהל, אלא גם על מקורות הכסף והאינפורמציה ויצגו למעשה את העם היהודי בפני השלטונות ואומות העולם. הם בלבד אחראים על מה שניתן היה להעשות בידי כלל ישראל למען ההצלה ולא נעשה. בשלשה שטחים החיוניים נכשלו והכשילו:

(א) בשטח המודיעין

(ב) בשטח העזרה החמרית

(ג) בשטח מניעת ההשמדה.

אלמלי היו כשלונות אלו בבחינת שגיאות וטעויות, כי עתה היה מקום ללמד זכות על העדר כשרון, אולם האמת המרה היא, כי הם היו תוצאות של שיטה מכוונת וגישה עקרונית. המטרה העליונה והסופית הייתה הקמת המדינה, המוני בית ישראל שמשו רק אמצעי עזר, כל מקום שהייתה קיימת סתירה בין שני אלה, נדחקו צרכי ההמונים ואפילו הצלתם מפני צרכי המדינה המתוכננת.

בשנת תרס”ה (1905) כאשר פרצו הפרעות ברוסיה, קדמו אותן הסוציאליסטים היהודים בברכה וביחד עם סוציאליסטים רוסים התנחמו, כי הדם היהודי הוא שמן יעיל לגלגלי המהפכה. המנהיגים הציונים ראו בדם היהודי שנשפך בתקופת השואה את השמן לגלגלי המדינה היהודית. וכאותו מצביא שמשליך לקרבות רבבות חיילים ומסכן את חייהם על כבוש מבצר אחד, כן נהגו המנהיגים הציונים, ידיהם שבנו את מדינת ”ישראל“ דמים מלאו, והם שיקעו בבצור חומותיה את ילדי ישראל המושמדים בגולה“.

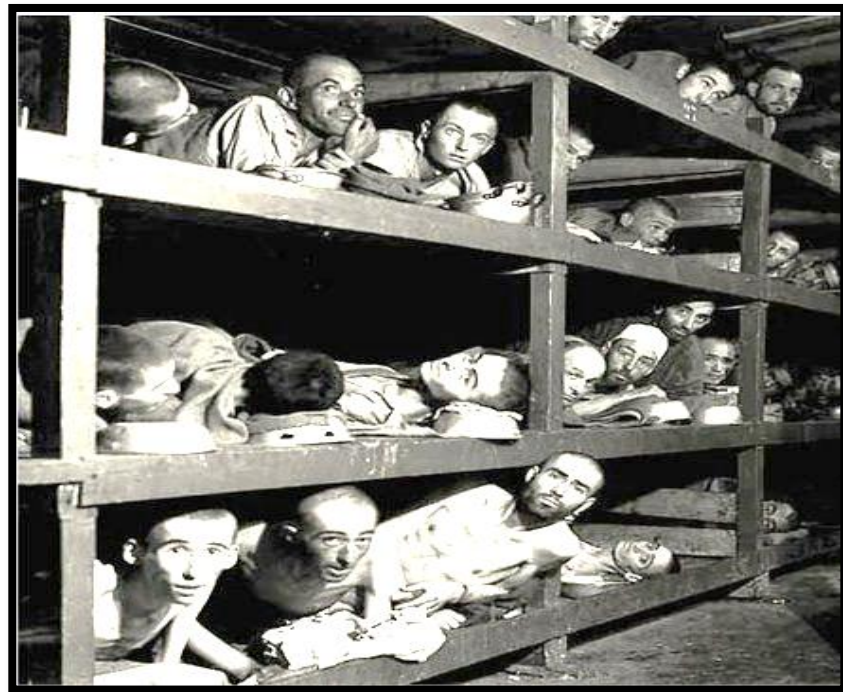

ילדים רעבים בגטו ורשה, ובהמשך מושמדים בטרבלינקה = שמן לגלגלי המדינה

פרק ב' הכשלת כל אפשרויות ההצלה

האם היה אפשר להפסיק את השמדת יהדות אירופה?

כותב הרב וייסמנדל במאמרו "מי נתן את ישראל לבוזזים": "באמצע המלחמה בשנת תש"א (1941), ציוה היטלר לשלוח את כל יהודי אירופה דרך גרמניה ודרך צרפת שכבש, לגבול הספרדי – על מנת שיסייעו היהודים שבארצות החרות, ויביאו אותם משם לאמריקה, כי לפי דעת המופתי משם לא יעלו עוד לארץ ישראל, כי אין מנהג יהודי אמריקה לעלות לארץ ישראל. ובקשה ממשלת גרמניה המרשעת, סכום לא גדול עבור כל משפחה ומשפחה⁽¹⁾, לשלם אחרי שיגיעו אלף יהודים, דבר יום ביומו לגבול הספרדי, מלבד כל הרכוש שצריכים היהודים לעזוב בארצותיהם. והיתה הבחירה בין גלות אושוויץ ובין גלות זו⁽²⁾. ובעתו ובזמנו נסעו שליחים מיוחדים בשליחות מיוחדת זאת, לארצות שוייץ וטורקיה להשתדל עם שלוחי החברות הגדולות אשר לישראל בכל העולם. והדברים ידועים היו בחצרות כל ממלכות ארצות החופש, ויש על זה עדים ברורים.

גלות אושוויץ

(1) הר"ר שלמה גראס הי"ד ביקש מוויסליצעני, שיתנו הגרמנים לאלו המשפחות רשות העברה... ענה וויסליצעני ואמר, לא רק מסע זה יכול לילך, אלא יש דרך לכל יהודי אירופה... אלף משפחות בכל יום ויום (מן המצר עמ' רכ"ד).

(2) הרב וייסמנדל מסר נפשו למען ההצלה, ועסק בעניין זה יום ולילה ללא הרף מתוך גיא ההריגה, ושלח במשך כמה שנים רצופות מכתבים על גבי מכתבים לכל הארגונים היהודיים במדינות החופש, עם פירוט מדויק על המצב הנורא והמזעזע, וביקש והתחנן בפניהם למען הצלתם. באחד ממכתביו הוא כותב: "השבענו עליכם בכל ההשבעות והאלות, זכרו נא כי יש כאן ברשותו של הרשע במדינת כיבושו והשפעתו עוד קרוב ל – 3 מליון יהודים, נמצא שיש להציל נפש בעד ב' או ג' דולרים".

ובאותו זמן, מיאנו אותם האנשים, אשר להם לבדם היתה השליטה על כל כסף הצדקה אשר נתנו אחינו בני ישראל באהבה, בארצות הברית, וכך אמרו בפירוש להגיד לשלוחי הרשע "רק לארץ ישראל ולא לשאר ארצות! ואם לא ירצו הגרמנים, ישארו ישראל באירופה עד אחר המלחמה, ואח"כ יעלו לארץ ישראל, ברשות כל האומות שינצחו במלחמה, ואם יעלה בדם, מה בכך, רק בדם ננחל את מלכות ישראל".

"ואם יעלה בדם, מה בכך, רק בדם ננחל את מלכות ישראל" – המסילה לאושוויץ

ציטוטים נוספים מעדותו של הרב וייסמנדל: "פחות משני דולר ליהודי ששולמו לנאצי ויסליצני, הביאו במשך שנתיים להפסקת משלוחי יהודי סלובקיה למחנות ההשמדה". "כשהראתה המנהיגות הנאצית באישורו של הינרייך הימלר, נכונות, כבר בנובמבר 1942, לדון על הפסקת ההשמדה באירופה כולה תמורת תשלום של שני מיליון דולר ("תכנית אירופה") נשלחו תחינות נואשות אל מנהיגי יהדות העולם החופשי, שישלחו את הכסף, כדי להציל את מי שעדיין לא הושמד... "אף שבידי הג'וינט (אירגון הסעד של יהודי אמריקה) היו בשנות המלחמה – 64,376,000 דולאר, (ששים וארבעה מיליון ושלוש מאות שבעים וששה אלף דולר!!!) סרבו נציגי הארגון להעביר אפילו את 200 אלף הדולארים שדרשו הנאצים כמקדמה..."

ועידת אוויאן – אפשרות הצלת יהודי גרמניה ואוסטריה

ההיסטוריון הציוני הנודע ד"ר יגאל עילם (הארץ 3.10.86) מתאר את התפיסה הציונית בהקשר להצלת יהודי אירופה: יגאל עילם מפרץ את מה שהוא מכנה "אגדות הציונים" ביחס להתנהגות היישוב והנהגתו בשואה, אגדות המשותפות לרוב עושי ההיסטוריה בארץ ישראל באותה עת שלקו ב"עוורון ציוני", ולכותביה בימינו שה"מגרסה הציונית" הפכה אותם ל"אסכולה הממוסדת והטייחנית"...

יגאל עילם: "בוועידת אוויאן שבצרפת, יולי 1938, שאותה יזם הנשיא רוזבלט, השתתפו נציגים של 32 מדינות. מטרתה: לחפש אמצעים ומקומות לקלוט 300,000 פליטים שיצאו מגרמניה ומאוסטריה..."

...”הנני כותב מכתב זה לפי בקשתו של ד”ר וייצמן, מכיוון שאנו מודאגים מאוד שמא תוצג הבעיה ומצב היהודים בגרמניה ובאוסטריה בוועידה באוויאן בצורה העלולה להזיק לענין ארץ ישראל... אנו חוששים במיוחד שמא הוועידה תניע ארגונים יהודיים לאסוף סכומי כסף גדולים בשביל עזרה לפליטים יהודיים ומבצעי איסוף אלה עלולים להפריע למגביות שלנו”.

זהו קטע ממכתב שכתב העסקן הציוני גאורג לנדאואר לסטיפן וייז (מראשי מנהיגי הציונים בארה”ב). הלא תסמרנה שערות ראש!
 מה הוא החשש שהטריד את ד”ר וייצמן בעת ההיא, שמא כספים רבים ילכו להצלת יהודים ממוות, ולא ל”מגביות שלנו”!
 כאמור, לא רק הנושא הכספי הטריד אותם, גם בעיית ארץ ישראל היתה בראש מעיניהם. אם יהודים ינצלו מן הכבשנים, אבל ארץ ישראל לא תבנה על ידי כך, אין ערך להצלתם. חשש זה עולה ממכתבים רבים מהעת ההיא.

”המנהיגים הציונים חששו מאוד מן הוועידה, ובעיקר חששו שבמידה ותצליח תפגע במאמץ הציוני להפוך את ארץ ישראל ליעד ההגירה היחיד של יהודי העולם”. בישיבת הנהלת הסוכנות היהודית ב – 26.6.38 אמר מנחם אוסישקין:

”ועידת אוויאן מדאיגה אותנו מאוד... יש סכנה שארץ ישראל תרד מעל הפרק גם אצל העם היהודי”. באותה ישיבה אמר דוד בן – גוריון: ”החשש הוא שבשעה זו עלולה הוועידה לגרום נזק עצום לארץ ישראל ולציונות... יש למעט ככל האפשר את דמות הוועידה ולגרום לכך שהיא לא תחליט על שום דבר” (אנציקלופדיה ויקיפדיה).

למרות אישורה של הרפובליקה הדומיניקנית לקבלת 100,000 פליטים נוספים, המידע לא נמסר. אי לכך רק 600 יהודים היגרו לבסוף למדינה זו.

יגאל עילם: אנחנו הציונים, ולהבדיל הנאצים, כל אחד כדי להצדיק את התיזה שלו, טען שהוועידה נכשלה. הנאצים כדי להוכיח שהעולם צבוע, ושהם הנאצים מראים בגלוי שאינם רוצים ביהודים, והציונים הכשילוה כדי להוכיח שלא יכול להיות פתרון ליהודים אלא בארץ ישראל...

מה פשר דברים אלו? שלש מאות אלף יהודים אשר נותרו בגרמניה ואוסטריה נמצאים בסכנה ממשית של מוות מייד, ומנהיגי הציונות, מכיון שהם יודעים שאין אפשרות להעלותם לא”י, מכשילים את הוועידה המעוניינת בהצלתם, והמחפשת מדינות המוכנות לקולטם. הוא אשר כתבנו לעיל – הצלת יהודים כשלעצמה, אינה ערך חשוב כשלעצמו, רק אם הדבר יתרום לבניית הארץ, או אז יש לדבר חשיבות. שומו שמים. כתוצאה מתפיסה זו, אכן לא זכו מאות אלפי יהודים לזכות בהצלתם מן המוות!

העמדה של הציונים כלפי השואה וההצלה, אינה מתחילה ב – 1943, מסביר יגאל עילם. עוד ב – 1933, על רקע הדרישה לתת סרטיפיקטים לפי גודל המצוקה כמו זו של יהודי גרמניה, אומר בן גוריון:

”ארץ ישראל זקוקה כיום לא למהגרים סתם אלא לחלוצים... הציונות אינה מפעל התנדבותי, אנו זקוקים פה לטיפוס המעולה של יהודים שיפתחו את הבית הלאומי”.

ארץ ישראל זקוקה כיום לא למהגרים סתם

ד"ר עילם מביא עוד מדברי משה שרת ב - 1935:

"גורלה של הציונות להיות גם לעתים אכזרית כלפי הגולה: זאת אומרת כשבניין הארץ דורש את הדבר".
...הדיון על ההצעה להפציץ את מחנות המוות באושוויץ וטרבלינקה ביוני 1944, תופס כחצי עמוד בפרוטוקולים המנציחים את דיוני הנהלת הסוכנות, ומיד לאחריו יש דיון ארוך ומפורט על חגיגות יום הרצל. היו יותר ישיבות בנושאי משכורות ותוספות יוקר של פקידי הסוכנות מאשר בנושא ההצלה...

את המשמעות המצמררת של ההמנעות מהפצצת מחנות המוות, כולנו הרי יודעים. כל יום של קיום אותן מחנות, גבה עוד אלפי הריגות, רציחות, חניקות ושריפות של אלפי יהודים. (ראה להלן פרק "וכאן צריך לבכות").

המחדל הציוני ביחס לשואה, מבהיר יגאל עילם, הוא פועל יוצא של תפיסה שיש להציל רק יהודים מסוימים, ורק לארץ ישראל. תפיסה, שאפילו כשהשמדה היתה בעיצומה ב - 1943 לא הצליחה להתערער. יצחק גרינבוים, לימים שר הפנים הראשון של מדינת ישראל, שהיה יושב ראש "ועד ההצלה", אמר בינואר 1943, "הציונות היא מעל לכל... מה זאת אומרת ציוני? עליונות של מלחמת הגאולה על כל המלחמות האחרות".

במשבר אוגנדה ובעלייה השנייה בראשית המאה מצויים השורשים להתנהגות העתידית בשעות המבחן של הציונות ומנהיגיה בשואה: "לא הייתי בא בחשבון עם הציונות שלי, אומר יגאל עילם, אילו לאחר מאמץ הצלה עצום היה מתברר שלא הצלחנו". כל השוואה בין המאמץ שהושקע בבניין הארץ לבין המאמץ שהושקע בהצלת יהודים, נוגעת לדעתו ברובד המחשבת. אי אפשר להשוות בין שני מיני המאמץ הוא טוען, בגלל החלטה ציונית מוקדמת להתרכז בבניין הארץ ולוותר על "עבודת ההווה", על פעולה למען שיקום, הצלה וחיזוק החיים היהודיים בגולה עוד לפני השואה.

ועידת לונדון – חצי מיליון יהודים

כותב הרב וייסמנדל ("קול קורא" תש"ח):

"בשעת המלחמה (17.12.42) העמידו 277 אנשי פארלמנט של אנגליה הצעה, להוציא חצי מיליון יהודים מאירופה בדרך משא ומתן עם הרשע, ולהושיבם באיזה חבל ארץ של אנגליה. הממונים של היהודים (- אנשי הסוכנות) דחו הצעה זאת, בטענה כי "זהו בגידה בפלסטינה"...

הרב וייסמנדל כתב את העובדות בקצרה, אבל יש בהם כדי לזעזע את עמקי הנשמה. בגידה בפלסטינה – אסורה. בגידה בחצי מיליון יהודים – מותרת.

הרב ד"ר שלמה שיינפלד (יו"ר הוועד הפועל של וועד ההצלה באנגליה) מתאר ביתר אריכות את השתלשלות הדברים: "בדצמבר 1942 אירגנו בלונדון מועצה להצלת יהודים מרדיפות הנאצים והקמנו ועדה פרלמנטרית למטרות ההצלה בנשיאותו של הפרופסור א. ו. הלל, שזכתה לסיוע מנהיגיהם של שני בתי המחוקקים הבריטיים.

"עיבדנו תזכיר עם הנקודות הבאות:

"כתוצאה מנגישות והשמדות היהודים ועמים אחרים בארצות האויב, מביעה הממשלה האנגלית בהסתמך על הצהרת חבר הלאומים שהוגשה לפני שני הבתים ב - 17 בדצמבר 1942, נכונות למצוא מקלט זמני בתוך שטחיה או בשטח הנתון לחסותה לכל אלה שיצליחו להנצל מהארצות הנ"ל.

"לפנות אל ממשלות המדינות הגובלות עם שטחי האויב או עם שטחי הכיבוש של האויב, להעניק מקלט זמני בשביל משפחות ואנשים, שינצלו מאותם השטחים ולעזור להם בכל האפשרי; "לפנות לבעלות הברית האחרות שאף הם ינקטו באותם צעדים.

"אלו היו הצעותינו. במשך שבועיים אספנו 277 חתימות של חברי בתי הפרלמנט מכל המפלגות. "הדרישה האנושית שלנו זכתה להסכמה של חוגי הממשלה ואני קובע כי הממשלה הבריטית הוציאה אחר כך כמה מאות רשיונות הגירה.

"כאשר הענין הובא לפני הפרלמנט הבריטי התחילו הציונים מתריעים: למה לא לארץ ישראל? "תשובתנו הייתה שהעיקר הוא ברגע זה להציל חיי נפשות, וכי לנגד עינינו אינן קיימות שום מטרות פוליטיות, ובגלל ההסכם שבין המופתי והנאצים - אין ארץ ישראל באה בחשבון כמקום מקלט להצלת נפשות. אולם הם סירבו לקבל את כל הטענות שלנו.

"בישיבת הפרלמנט שנערכה ביום 27 בינואר 1943, כאשר מאה חברי הפרלמנט ובית הלורדים עמדו בתוקף על קבלת ההצעה, יצאו לעומתם דוברי הציונים והשיבו כי היהודים ישללו כל הצעה, שאינה מכוונת לארץ ישראל.

אחדים צידדו בעמדה הציונית והתפתח ויכוח חריף, ההצעה ירדה משום כך מן הפרק, גם מצדדיה הנלהבים ביותר טענו: אם היהודים אינם מסוגלים להסתדר בינם לבין עצמם, כיצד נוכל אנחנו לעזור?

"היה זה ללא הועיל להתדיין עם התפיסה הציונית באותה עונה, שלא פסקה לטעון: לכל ארץ קרבנות משלה במלחמתה על המולדת. קרבנות היטלר הם הקרבנות שלנו למען מדינה יהודית".

קרבות למען המדינה היהודית

על נושא זה כותב חוקר השואה ש. ב. בית צבי בספרו "הציונות הפוסט אוגנדיית במשבר השואה":

"אילו ראתה התנועה הציונית את הצלת יהודי אירופה כמטרה הייתה נמנעת מלעשות דברים העלולים להפריע למשימת ההצלה. בעזרת דעת הקהל האנגלי שאוהד היה את מעשי ההצלה אפשר היה להניע את ממשלת לונדון לשתף פעולה בהעברת הפליטים למקום מקלט זמני..."

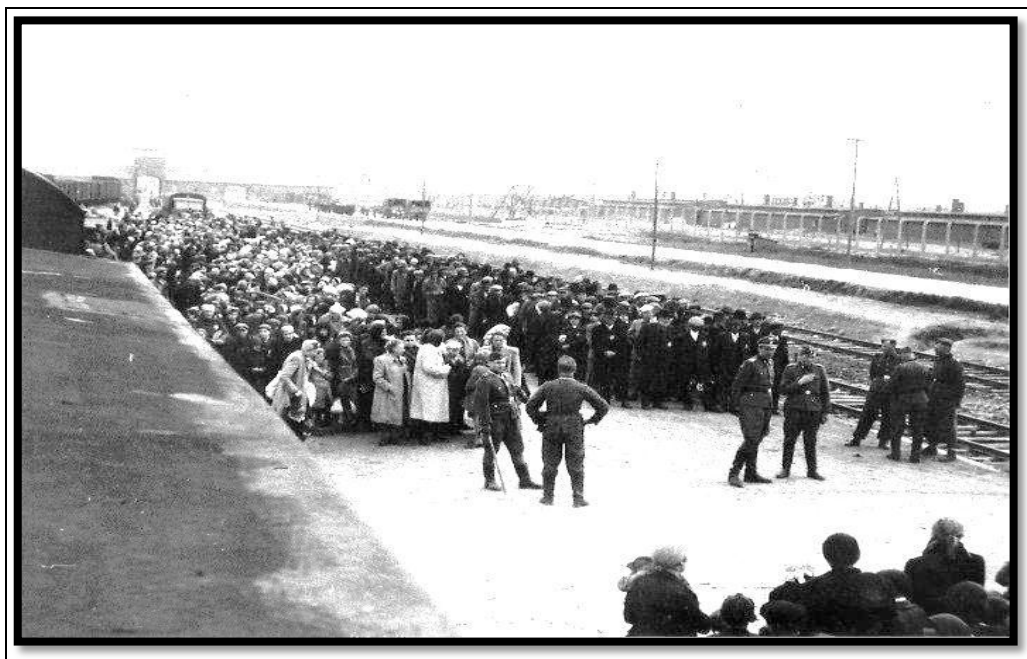
כאמור לעיל, אין אנו נזקקים להשערות והסתברויות, אלא המציאות והעובדות מדברות בעד עצמן: היו גם היו, הצעות להצלת יהודים על יד העברתם למדינות אחרות, ולא לארץ ישראל, אלא שמנהיגי הציונות מנעו זאת.

אליעזר קפלן (מי שהיה עתיד להיות שר האוצר) מספר גם הוא על כך: "ומה אני שואל, בכיוון הפעולה הפוליטית? אסביר את דברי בדוגמא: הנה היום הגיעה אלינו טלגרמה מלונדון, ובה נאמר, כי על ידי לא יהודים הועלתה אפשרות, שאוניות פליטים אלה שכבר באו ואם תבואנה נוספות, תובלנה לא לארץ ישראל, אלא למקומות אחרים של האימפריה, מקומות יותר רחוקים, על כניסתם לארץ ישראל ידונו אחרי המלחמה, ועל ילדים וזקנים ידונו כעת, אלה יקבלו רשות להיכנס לארץ, אני מתכוון גם למעפילי אטלנטיק, על מחשבה כזו אני רוצה לדון מנקודת השקפה ציונית ויהודית!"

וממשיך אותו חוקר ש.ב. בית צבי:

"אותה הצעה אילו הוגשמה... אוניות פליטים הנעות לכיוון ארץ ישראל במקום להתחמק מן הצי הבריטי, היו מחפשות אותו וממשיכות את דרכן בחסותו, את הזקנים ואת הילדים ואימותיהם היו מביאים לארץ ישראל ואת הצעירים היו קולטים עד לסיום המלחמה, בחוף לארץ".

בהמשך דברינו נוכיח, שעל בסיס הידברות מעין זו, ניתן היה להציל רבבות, אם לא יותר מזה! ההצעה כמסתבר לא זכתה לתשומת לב, לא בירושלים ולא בתל אביב! בצדק העיר אז הנציב העליון הבריטי, כי "את אותם האנשים (הכוונה לאנשי הסוכנות) שגרמו לטרגדיה זו, יש לתלות על עץ גבוה".

אותם האנשים שגרמו לטרגדיה זו, יש לתלות על עץ גבוה

משה שרת יצא באותם הימים ללונדון בשליחות מיוחדת. בלונדון נפגש שרתוק עם סופר אנגלי בעל השפעה, ויקטור גולאנץ. הסופר בא בטענה אל שרת: "יתכן שאתם בעצמכם אשמים (בחוסר המעש). במקום לצעוק הצילו יהודים, אתם צועקים הצילו אותם על ידי עלייתם לארץ ישראל. למה הדבר דומה? לאדם שביתו בוער. אתם במקום לצעוק הצילו אותו, אתם צועקים הצילו אותו בתנאי שתעבירו אותו למלון ריץ. במקום לצעוק הצילו יהודים אתם תובעים מבעלות הברית להעביר אותם דווקא לארץ ישראל".

אם סופר נוכרי הביע הזדעזעות מהתנהגותם של המנהיגים החילוניים בעת ההיא, מה אנו נאמר, וכיצד נביע את זעקתנו?

שבעים אלף יהודים למכירה

על פעלו של "ראביי" הרפורמי טיפן וייז מראשי התנועה הציונית בניו יורק, ויותר נכון, על אי-פעלו שלו, נלמד מההתרחשות הבאה: בתחילת 1943 הגיעו ידיעות לארה"ב בדבר הצעת ממשלת רומניה לבעלות - הברית להרשות לשבעים אלף מיהודי טרנסניסטריה לצאת את רומניה. המחיר: 50 דולר ליהודי, שיכסו את הוצאות הנסיעה לגבול. הזמן קצר. הגרמנים עומדים להיכנס לרומניה בכל רגע. הידיעה אומתה ע"י קוק ומרלין, למרות שנגנזה ע"י האמריקאים והבריטים, והם מפרסמים מודעות בדבר גיוס כספים לצורך הענין.

כיצד מגיב טיפן וייז לידיעה מרעישה זו?

בהודעה הבאה: "הקונגרס היהודי האמריקאי, תוך תיאום עם אירגונים יהודיים מוכרים, מבקש להבהיר כי לא נתקבל כל אישור להצעה כביכול של ממשלת רומניה להתיר את צאתם של שבעים אלף יהודים. לפיכך אין כל הצדקה לעריכת מגבית למטרה זו".

הסוכנות היהודית בבריטניה, אף היא מצטרפת להכחשה.

המטרה ברורה. יש להוריד זאת מסדר היום.

שהרי במעט רצון והכלים המרובים שעמדו לרשות, היתה להם היכולת לוודא את אמיתות הידיעה. אבל לא. אין צורך. אין להעסיק את הראש באיסוף כסף. המצפון יכול להישאר נקי.

כל בר דעת שואל את השאלה הבאה: "האם הסוכנות היהודית והאירגונים הציוניים הגדולים על מנגנוניהם, ואפשרויות האינפורמציה שבידיהם לא יכלו לאשר את העובדה, שאושרה מאוחר יותר ע"י ברטלי קרם, ששימש כמומחה לענייני המזרח התיכון, כי ניתן היה להציל את שבעים אלף היהודים מרומניה"!? (ראה עוד בנושא: בספר "כחש" מאת בן הכט עמ' 191).

אפשר אמנם לבדוק, אבל אין רצון מינמלי לבדוק, משום שגורמים יהודיים לחצו על 'מחלקת המדינה' לגנוז את הפרשה ולא לתת לה פרסום, מה שאכן גרם להורדתה מסדר היום. גורלם של אותם יהודים לא היה שונה מרבים אחרים: הרג ושריפה.

כמה צריכים אנו לבכות ולבכות, על עשרות אלפים יהודים, זכים וטהורים, שהיו יכולים להמשיך את שירת חייהם, וברשעות המנהיגים החילוניים, נמנע מהם הדבר, ותחת זאת נחנקו ונשרפו למוות. נעיין נא בפרק 'זכאן צריך לבכות', ונבין את משפטו של הרב אונגר "החופשיים הללו בני הפקר הללו".

מדוע שבדיה מסרבת לקלוט עשרת אלפים יהודים?

נעקוב עתה אחר התנהגותו של ד"ר מרדכי אהרנפרייז, רבה הראשי הרפורמי של שוודיה בתקופת השואה, מנהיג ציוני, אשר בהגיעו לגיל ששים הקדיש לו עיתון "העולם" (גליון ג' 1930) ביטאון ההסתדרות הציונית, מאמרים נלהבים, ובאחד המאמרים כתב פרופ' יוסף קלויזנר, כי הוא רואה בו "את אחד מיוצרי התרבות הלאומית החדשה, הנושאת את עיניה אל הטבע ויופיו, אל האומנות בכל צורותיה, אחד מיוצרי הסינתזה של יהדות ואנושות".

על הפרשה המזעזעת בה היה מעורב אותו ד"ר אהרנפרייז, כותב הרב משה שנפלד בחוברת "שרופי הכבשנים מאשימים":

"בשנת ת"ש, 1940, קיבל הפרלמנט השוודי הצעת חוק, המתירה את הכניסה לעשרת אלפים מיהודי גרמניה, עם גבור הרדיפות בה ושילוחם מזרחה. ד"ר אהרנפרייז ביחד עם ראש קהילת שטוקהולם פנו אל ממשלת שוודיה, בבקשה שלא להפעיל את החלטת הפרלמנט בטענה, כי השתקעות, ולו זמנית, של עשרת אלפי יהודים נוספים בשוודיה, עלולה לעורר בעיה יהודית בארץ זו, שלא ידעה אנטישמיות. ממשלת שוודיה ביטלה בעקבות פניה זו, את ביצוע ההחלטה. ב-18 בינואר 1945, חמש שנים לאחר הפשע, עלה הנושא בפרלמנט השוודי. חבר הפרלמנט, קנוט פטרסון, הביע תרעומת על שממשלתו לא פעלה דיה בשטח ההצלה. התגוננו נציגי הממשלה, בטענם כי ממשלות נייטרליות שונות, עשו פחות מארצם. בהקשר זה עלתה פרשת ד"ר אהרנפרייז, וחבר הפרלמנט מילר טען בין היתר: "...ואני מעז להבטיח לפרלמנט, כי ממשלת שוודיה הייתה לא פחות נדיבה מאשר הקהילה היהודית בשטוקהולם. רק אבקש לרשום זאת בפרוטוקול..."

טען, לעומתו, קנוט פטרסון: "אינני מכחיש, אדרבא, ידוע לי היטב העובדה, שחלקים מסויימים של יהודים כאן לא היו מעוניינים לעודד קבלת פליטים יהודיים..." ומביע, יחד עם זאת, את דעתו שלא נקודת מבט זו היא שהייתה צריכה לקבוע את המדיניות של שוודיה. על כך משיב לו מר מילר: "...אבקש, שכאשר מדברים על נושא זה, יחלקו את האשמה..." וכך הופקרה רבבת אנשים נשים וטף לטבח ההיטלרי.

הודאת בעל דין: מי אשם בהריגת חצי מליון יהדות הונגריה

בספרו "השטן והנפש" מפרסם יואל בראנד קטעים ממכתב ששלח לראש הממשלה שרת:

“בלבי פועם רגש של סולידריות כלפי המפלגה, לה הקדשתי את מיטב שנות חיי, אולם דבר זה אינו יכול ואינו צריך למנוע אותי מלקבוע את האמת ההסטורית, וזאת מבלי להתחשב אם כמה מעמיתינו בצמרת יפגעו מכך אם לאו. אני משוכנע כי בשנים 42/45 נעשו מצד של המוסדות המוסמכים של תנועתנו משגים והזנחות גורליים... משך עשרות בשנים שאפו אנשינו לתכלית אחת – המטרה הציונית הישנה נושנה – קיבוץ גלויות במדינה יהודית. בימי היטלר חייבת הייתה משימה אחרת לתפוס את המקום הקדמי והיא – לקיים את עצם חייו של עמנו.

הנעליים על גדות נהר הדנובה לזכרם של יהודי הונגריה שהוטבעו בנהר

“אולם חבירנו הוסיפו ללכת בדרך שהכתיבה להם המטרה הישנה, מבלי להבחין בכך, כי העם עצמו צונח ומת בדרך. כאשר שלשת רבעי יהודיה של אירופה המרכזית כבר נספו בתאי הגאזים, עדיין היתה יהדות הונגריה שלמה, והיה קיים סיכוי אחד ויחיד להציל לפחות שארית זו של עמנו ברובה המכריע מהשמדה.

סיכוי הסטורי זה הוחמץ. הוא הוחמץ משום שכל מוסדות החברה היהודית – הג'וינט, הסוכנות, ההנהלה הציונית והמפלגות היהודיות בארצות הדימוקרטיה – לא הכירו בכך, שזו המשימה המרכזית, וכי יש כורח לשעבד לה את כל המטרות האחרות... דבר אחד לא עשית חבר שרת היקר, וכל הסוכנות לא עשתה אותו והוא: להזעיק ללא שהיות את דעת הקהל בעולם, לגייס את העתונות בעולם החפשי ככל שהדבר ניתן היה... אי אפשר לומר שאתם לא קבלתם אינפורמציה על המתרחש.

הונגריה הייתה החוליה האחרונה בשרשרת. וורשא הלכה קודם. אנו מבודפשט, מסרנו לכם בשנים האחרונות בפרטי פרטים, ע"י דו"חות כלליים ואישיים על גורלם המזוויע של היהודים בשטחי הכבוש הנאצי. שלחנו אליכם גם עדי ראיה. הגיע הזמן, שבו היה עליכם לנקוט עמדה וצעדים מכריעים. אולם העולם מילא פיו מים, ובעובדה שהוא יכול היה לשתוק כלולה אשמתכם, שהרי אילו נזדעק העולם, היו גם יהודי קלויזנבורג יודעים כי עליהם לברוח...

בכל רחבי העולם אספו בשבילנו מליונים. עשו זאת הג'וינט וארגונים יהודיים אחרים. אולם כאשר הגיע הזמן לעשיית שמוש בכסף זה, כדי להציל את חייהם של מאות אלפים, החלו לנהוג במדה של קמצנות...”

כאן מאשר איש מפלגה מובהק של מפא"י שלש נקודות יסודיות בכתב האשמה נגד הצמרת הציונית: א) פשע ההעלמה. ב) הסרוב להקציב כספים, שנתרמו להצלה, ליעודם. ג) סיבת ההתנהגות הנפשעת נעוצה בגישה: שהמדינה היא המטרה העליונה, והצלת העם טפלה לה.

פרק ג' ...וכאן צריך לבכות

בפרק זה נקרא מה ארע לכל אותם יהודים שהיה אפשר להצילם באחת מהאפשרויות שהוצגו לעיל, ועוד כמותן?

מה אירע לאותו 'אבק בני אדם' כלשונו של חיים וייצמן (ראה עמוד 8)?
מה ארע ל'אלמנט (הגורם) המזיק', אשר הוחלט שאינו מועיל לבנין הארץ, ועל כן יש להתעלם מתחונניו (ראה עמוד 12)?

מה אירע כתוצאה מהסירוב להכנס למו"מ עם הגרמנים עוד בראשיתה של השואה (ראה עמוד 15)? מה אירע לכל אותם מיליוני יהודים אשר יכלו להנצל, אילו היו נותנים לגרמנים 2 מתוך 64 מליון שהיו בידי הג'וינט (ראה עמוד 16)?

מה אירע לכל אותם יהודים שהיו יכולים להנצל, אילו לא הכשילו הציונים את ועידת אוויאן (ראה עמוד 16), ואת ועידת לונדון (ראה עמוד 19)?

מה אירע לחצי מליון יהודי הונגריה שכפסע היה בין הצלתם ובין הליכתם אל המשרפות (ראה עמוד 22)?

מה אירע לילדי אירופה אשר על מחציתם מוכן היה בן גוריון לוותר, ואכן ויתר בפועל (ראה עמוד 6)?

את התשובות על השאלות הנ"ל ניתן למצוא לרוב בספרים הרבים שנכתבו בדם ודמעות, על ידי אותם מתי מעט שזכו להינצל ולשרוד את התופת. אנו נציע זאת כאן מתוך הספר 'משפט דמיאניוק' (הוצא לאור ע"י לשכת עורכי הדין בישראל). הדברים נאמרו כעדות, והם משקפים את העובדות באופן די יבש ותמציתי. אין הם מבטאים את הזוועה ואת האימה שהיו מנת חלקם של אלה אשר חוו את החוויות מסמרות השיער שנקרא להלן.

אין לנו אלא לחזור ולתאר את ההתרחשויות העגומות והאיזמות, כפי שסיפרו עליהן בכאב ומנהמת לבם, אותם מתי מעט, שניצלו ובפיהם סיפורי האימים.

מסע הרכבת לטרבלינקה

אברהם גולדפרב, בהודעתו נ/46, אשר חווה את מסע הרכבת ממזריץ' לטרבלינקה, מספר לאמור: "כאשר כל המשלוח עם היהודים הגיע אל תחנת הרכבת, דחסו הגרמנים 140 – 200 אל תוך כל קרון בעוד שלקרון אחד יכלו להכנס כ 60 – 70 אנשים. את הקרונות הם סגרו חזק וחסמו בלוחות. אוכל ומים לא נתנו. אנשים נחנקו, לא היה אויר לנשימה, חוץ מזה החדירו הגרמנים לפני יציאתה של הרכבת כלור, הכלור שרף בעיניים. החלשים יותר התעלפו, זחלו על הראשים דפקו בקירות עם מה שרק יכלו, מתוך צמאון ליקקו הילדים את הזיעה מגופותיהם של אבותיהם. בקרון שלנו נמצאו 150 אנשים. במשך שני הימים שהובילו אותנו לטרבלינקה נחנקו 135. בדרך ניסינו לשבור לוחות מהקרון וניסינו לקפוץ. הגרמנים, בשמעם דפיקות, עצרו את הרכבת ופתחו ביריות, מי שקפץ מהקרון נורה".

העד פנחס אפשטיין (עמ' 483 לפרוטוקול משפט דמיאניוק), נדחס אל תוך הקרונות בצ'נסטחובה, ותוך כדי כך הופרד מהוריו ומאחיו, שנדחסו לקרונות אחרים. וכך הוא מספר בין היתר בעדותו: "לקרון דחסו כ – 120 איש, עם החבילות ועם החפצים, והצפיפות הייתה נוראית. היו אנשים שנפטרו בדרך, היו אנשים שנחנקו בדרך... בלילה הצליחו שני אנשים לקפוץ מהרכבת. אחרי כמה דקות הרכבת נעצרה, והדלת נפתחה, והאוקראינים איימו עלינו, שאם מישו עוד יקפוץ מהרכבת יכו בנו... האנשים היו מאוד מבוהלים. התחילו לבכות. אחרי כמה דקות הדלת נסגרה והרכבת התחילה שוב לנוע."

העד יוסף צ'רני בעדותו עמד על דוכן העדים, ונראה כאילו הוא נמצא שם, ועובר את כל אותה חוויה מזעזעת בשנית. איש רגיש הוא מר צ'רני, ואדם כן, בעל יכולת ביטוי, המצליח להעלות מתוך זכרונו האיתן, את שחוזה, הוא ויתר המובלים אל ההשמדה, ברגעים הקשים והאיומים בתוך קרונות המשא. דומה שאין לך תיאור נאמן, אמין ומזעזע מזה, העולה מדברי צ'רני בעדותו. איה סופר ואיה במאי היכולים להעלות ולתאר את החוויה באופן ברור ובוטה יותר ממה שמשמיע צ'רני, בלב קרוע ובעיניים דומעות בבית המשפט בישראל. וזה תאורו (עמ' 1990 – 1193 לפרוטוקול) בהשמטות מוכרחות: "הגיעו הקרונות, זעקות עד לב השמיים: לקום. אנחנו קמנו כגוש בשר אחד, והתחילו לצעוק: קדימה לקרונות... כל זה מלווה במכות רצח, זעקות. התחילו לדחוס אותנו, לעלות ולדחוס אותנו, עם מכות רצח, לעלות לקרונות. מי שנפל כבר לא קם יותר."

האוקראינים, הז'נדרמריה וה – אס. אס. דחסו אותנו לתוך הקרונות. לקרון כזה של בהמות יכלו להכנס כ 50 – 60 איש דחסו אותנו למעלה ממאה בני אדם... כשהאוקראינים באו לנעול את הדלתות עם קרש דחפו את גוש הבשר פנימה. באותו רגע שסגרו אותנו בתוך הקרונות, אז אם בכלל קיימת מילה סיוט, אינני יודע איך בכלל להגדיר את המילה סיוט. המחנק, הזעזע, אחד שכב על השני. לא היה אויר. אמנם למעלה היה אשנב, שהוא היה סורג וחוטי תייל. לא היה אויר והרכבת לא זזה מהמקום.

עוד שמענו בחוץ צעקות. כל אחד עם ילדים. תן לו לגשת, ואחד זועק איפה את אמא, איפה אתה טאטה, איפה אתה אבא איפה אתה, אחד החזיק את השני, ואני חשבתי שאני נחנק. לאחר כשעתיים אני כבר לא יכולתי. אז התקרה הייתה עם זעה. הרי בני אדם מזיעים. אני רואה שאנשים מתחילים עם האצבע ללקק את השפתיים. כל כך רציתי מים – אביסלה וואסר, מים לשתות, קצת מים... אני זוכר אנשים השתגעו ממש השתגעו. התחילו לשתות שתן...

הגעת הרכבת לרציף בטרבלינקה

העד פנחס אפשטיין הוסיף לספר על הגעתו לרציף הרכבת בטרבלינקה, וכך הוא מספר בין היתר: "הכניסו אותנו לתחנת הרכבת במחנה טרבלינקה. הדלתות נפתחו, ובצעקות איזמות ובמכות ציוו עלינו לצאת החוצה ולשבת. התישבנו. נתגלה לפני מחזה מחריד, שאין לי מילים לתאר אותו. לפנינו הייתה אמבטיה עם מים. זה היה פתיון... מי שניגש לשתות קיבל מאוקראיני עם קת הרובה. אחרי המקרה הראשון שראינו את זה, אף אחד יותר לא ניגש לשתות מים. ממולנו היו שתי גוויות, אשר היו עם גולגולות מרוסקות. כל החלק האחורי הזה היה מרוסק. אחרי שישבנו, עבר איש א.ס. א.ס. והצביע באצבע: 'אתה, אתה, הצידה', והלכתי הצידה. אחרי כמה שניות שעמדתי בצד ראה אותי אחי דוד, אחי הצעיר ממני. הוא קם והתקרב אלי. ראה אותנו איש ה- א.ס. א.ס., ניגש אליו ועם קת של אקדח פיצח לו את הגולגולת. אותי תקפה סחרחורת. והילד הזה נעלם. לא ראיתי אותו יותר. משיצאו האנשים מהקרן, נצטוויתי להכנס לקרון, ושמה הייתה אשה זקנה, שלא יכלה ללכת וציוו עלי לקחת אותה ללזאראט. לפי המושג שלי 'לזאראט' זה בית חולים. הלכנו עם האשה הזאת אל הלאזארט. הושבנו את האשה ליד שפת הבור וחזרנו. איש ה- א.ס. א.ס. ציווה עלינו לקחת את האשה ולהוריד אותה למטה לתוך הבור. ולמטה הוא ירה בראשה והיא נשמה מידינו... בבור היה אש".

גם העד יוסף צ'רני חווה את אותה חוויה קשה ומכאיבה, וכך שומעים מפיו בעדותו: "פתאום הרכבת נעצרת, הקרונות נעצרים ואני שומע צעקות בגרמנית 'אוף מאכאן אוף מאכאן' (לפתוח, לפתוח) ובמין זיק אחד, אני שומע איך שפותחים את הדלתות... אלה היו דלתות הזזה... פותחים את זה אוקראינים, א.ס. א.ס. ועובדי כפייה, ואני זוכר 'שנל הראוס' (מהר החוצה), זעקות עד לב השמיים, עד לב השמיים. והתחילו להוציא אותנו על הרמפה, על המשטח. מכות רצח משני הצדדים. זעקות שבר. אני זוכר, שיצאתי מהקרן, גוויות נשאר על הרצפה של הקרון. ילדים 'מאמה, ווארט אוף מיר מאמלה' (אמא חכי לי אמא'לה) אחד מחפש: 'יעקב ווי ביסטו?' (יעקב איפה אתה). לא ידעתי באיזה עולם אני. אבל מה שגרוע. אני שומע שירי לכת מנגנים. אני אומר, מה קורה? איפה אני? איפה אני? אבל כל הדברים האלה היו מהר. 'ראוס, ראוס' ומכות רצח. מי לא היה שם עם הפייצ'ים (מגלבים) ועם קת הרובה, את כולנו מכניסים דרך שער לחצר שמשני צדדיו, צד ימין צריף נעול וצד שמאל צריף ארוך דלתות פתוחות. וזועקים: 'גברים ימינה, נשים וילדים שמאלה... 'אמרו לנו עובדי הכפייה, אתם הולכים לעשות חיטוי. וכל זה מה שאני מספר לא לקח שלש שניות. אינני זוכר. אז התפשטנו כביום הוולדנו וכל זה בזעקות. אני זוכר את זה, זעקות שבר, קשה לי לתאר, אך האוזן יכלה לקלוט את זעקות השבר 'גיוואלד גיוואלד'."

העד אברהם גולדפרב גם הוא תאר את המשלוח שהוא היה בו, עם ההגעה לרציף הרכבת במחנה ההשמדה טרבלינקה: "כאשר המשלוח שלנו הגיע לטרבלינקה והגרמנים פתחו את הדלתות של הקרונות, נתגלה לפנינו מראה עצוב, הקרונות היו מלאים במתים. הגופות אכולים מהכלור. מהקרונות נישא ריח מחניק, אשר חנק בצוואר. כאשר הגרמנים פקדו לרדת, זחלו בקושי מכל קרון אנשים חנוקים למחצה, נוסף לכך, עמדו אנשי ה- א.ס. א.ס. והאוקראינים היכו וירו. הגרמנים בחרו קבוצת יהודים, גברים אשר החזיקו בקושי את עצמם על הרגלים. בתוך הקבוצה הזאת נמצאתי גם אני. מכל המשלוח (של מזריץ) אשר הובא אז לטרבלינקה נשארו מתוך 14,000 אולי 3,000. על אלה החיים פקדו להתפשט ושלחו אותם אל תאי הגזים. הקבוצה שלנו, אשר בחרו הגרמנים, הצטרבה לנקות את הקרונות מהאנשים המתים ומהכלוך - לעשות נקי כך שלא ישאר סימן מזה שבקרונות היו אנשים. את המתים

ואת אלה אשר הומתו בגז, הצטרכנו לזרוק אל הבורות ולשרוף אותם. עם הוצאת המתים מהקרן היתה נקרעת מהגוף יד, או רגל, או ראש – כך היו הגופות אכולים מהכלור.”

”... אז התפשטנו כביום הוולדנו, וכל זה תוך זעקות, אני זוכר את זה זעקות שבר... כשהיינו כבר עירומים לגמרי, ציוו עלינו לקחת את הנעלים, לקשור בצד ימין, ואת הגברים בשורה עורפית ומשני הצדדים אוקראינים ו – אס. אס. ומכות רצח. הריצו אותנו מהחצר בקצה של הצריף למגרש. אני בא למגרש, למעלה, הר של נעלי בני אדם. הר – לא ערימה. הר. ועל ההר הזה אנחנו הצטרכנו לעבור לרוץ ולזרוק את הנעלים.

בצד השני אני רואה הר של בגדי אדם. הריצו אותנו. כשגמרנו לזרוק את הנעלים לקצה של הצריף, איפה שהנשים התפשטו פנימה... אחרי זה מתברר לי, השביל אשר מוביל לתאי הגזים...”אלה אשר הצליחו בשלב קריטי זה, להסתגל אל תוך קבוצות העבודה 'זכו' לעוד ימים של חסד, לימים קשים ומרים של סבל, אבל עדיין עם תקווה סמויה, אמונה שבלב להוות בחיים. לא רבים מהם זכו לכך. רוב רובם של עובדי כפייה אלה הומתו בשלב זה או אחר, אם משום שכשל כח הסבל ושלחו יד בנפשם, ואם משום שהוכו קשות על ידי נוגשיהם. בהיותם חבולים כבר היו פסולים מלהמשיך במלאכתם ונורו למוות.

”אלה שלא נבחרו אל קבוצות העבודה, מצאו את עצמם תוך זמן קצר (כל התהליך נמשך לא יותר משעה – שעתיים) במשעול המוביל אל תאי הגז ואל המוות הצפוי. משעול זה שנקרא על ידי הגרמנים 'השלאך' היה שביל לא רחב (כשנים וחצי מטר) מותחם בגדר תייל, המוסווים בענפי עצים. בציניות מרושעת, כדרכם, כינו המופקדים על המחנה שביל זה 'הימלשטראסה' – הדרך לשמיים. מאות אלפים עשו את דרכם עירומים, מוכים ומושפלים בשביל הזה, שחזרה ממנו אין”.

עתה ניתן אל לבנו – הלא כל אשר מתואר לעיל, היה מנת חלקם של מיליוני יהודים. כל אחד עבר את ה'שואה' כפי שנגזר עליו מן השמים. הצד השווה שבכולם, שסבל בל יתואר היה מנת חלקם עד אשר בא המוות הגואל. הם סבלו סבל נפשי, וסבלו סבל גופני. הם סבלו מהשפלות נוראיות, וסבלו מהכאות והתעללויות שאין הדעת סובלתן. כל יהודי שהיה אפשר להצילו מארץ גזירה, ולהביאו אל ארץ מבטחים, היה זה עולם מלא!

כמה מצמרר הדבר, כמה כואב, כמה מזעזע, כמה מחריד, כמה מקומם – לחשוב שהיו אפשרויות להציל מיליוני יהודים, אבל הדבר נדחה, כפי המתואר לעיל (פרק ב') באריכות. מכאן ועד סוף הפרק נעסוק בחיזוק באמונה.

וז"ל דעת תבונות עמ' קצ"ב: "והוא מה שאמר הכתוב (חבקוק ב'): 'וצדיק באמונתו יחיה'. כי אי אפשר לשום אדם לעמוד על בוריים של הדברים שהקב"ה עושה עמו, כי הוא יתברך מתנהג פעם בדרך השכר ועונש ופעם בדרך המזל. וכל דבר שיתחדש על האדם, הנה אין שם מי שישפוט אם מן השכר ועונש הוא, וכפי מעשיו, אם מן המזל הגוזר עליו; ויש בכל דבר ודבר פנים לכאן ולכאן, עד שהלב סוער מאוד ברוב מחשבותיו ושרעפיו בקרבו... כללו של דבר - שני דרכים הם: דרך שכר ועונש ודרך המזל; והאדון ברוך הוא משתמש מהם לפי מה שהוא יודע היותו טוב לעולמו". בספרו כללים ראשונים מבאר הרמח"ל שבימי עקבתא דמשיחא משתמש הקב"ה לרוב בהנהגת המזל. וז"ל שם בסימן ל"ה: "ובאחרית הגלות הקב"ה משתמש הרוב מזאת, כי הכוונה אז לתת תיקון כללי לכל העולם...". הגר"ח פרידלנדר זצ"ל כותב, כי דברי הרמח"ל הללו פותחים פתח להבין את הגזירות הקשות שירדו על דורינו, דור עקבתא דמשיחא.

באמת אין הקב"ה מואס יגיע כפיו לעולם ח"ו, ואינו עוזב ומניח את העולם: אלא בשעה שנראה כאילו העולם עוזב ממנו, הענין הוא שאדרבא, הרי הוא מחדש טובה לעולמו, ונפלאותיו ומחשבותיו תמיד כל היום רק לתיקונו של עולם, ולא לקילקולו; אלא שהוא מסתיר עצתו הסתר גדול מאוד, ואז נמצא העולם כמו עוזב, ובני האדם סובלים עונשי חטאתיהם, וכך אמרו רז"ל על יעקב אבינו ע"ה: "ויאמר ישראל למה זה הרעותם לי" ר"ל בשם ר' חמא ב"ח, מעולם לא אמר יעקב אבינו דבר של בטלה אלא כאן. אמר הקב"ה: אני עוסק להמליך בנו במצרים, והוא אומר: "למה הרעותם לי." הדא הוא דאתמר (ישעיהו מ'): "נסתרה דרכי מה". והיינו, כי כל זמן שהיה יעקב אבינו בצער על פרישת יוסף ממנו, הקב"ה לא היה אלא מגלגל גלגולים להמליך יוסף ולהחיות את יעקב בשלווה, אלא שמתוך שעצה עמוקה הייתה, היה הצער עובר על יעקב. וזה בנין אב, שלכל עילוי שרוצה הקב"ה לתת לאדם או לעולם, הנה כל הזמן הזדמן הטוב אינו מזדמן ובא אלא מתוך עומק עצה נסתרת, ועל כן יקרה קודם לו צער. והרי זה כענין שאמרו ז"ל: "שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולם לא נתן אלא ע"י יסורין".

רמח"ל שם עמ' קמ"ג

נחרדים, מתמיהים ומשתוממים

משלחת של ראשי ערים מארץ ישראל נסעה לביקור בפרלמנט הגרמני. לאחר נאומו של ראש המשלחת, מוטי איתן, המכהן כיו"ר המועצה האיזורית גליל תחתון, ניגש אליו אחד מחברי הפרלמנט, ומבקש לשוחח עימו ביחידות. כשפרשו השניים לחדר צדדי, מוציא האיש מכיסו פנקס ישן נושן, שבעמודו הראשון מתנוסס תמונת טייס קרב גרמני, והפנקס כולו עטוף ב...קלף של ספר תורה, רח"ל. וכה סיפר חבר הפרלמנט: אבא שלי מת לפני חודשיים, ולפני שנפח את נשמתו, קרא לי ואמר, שהוא רוצה לספר דבר שעליו שמר מכל משמר כל ימיו. "כיון שקמו כיום אנשים המנסים להכחיש את השואה, אני אמסור לך כאן מסמך מיוחד במינו, ומטרתו היא לסייע ככל האפשר במאבק נגד המכחישים הללו". "אני", מספר האבא, "שימשתי במלחמת העולם השנייה כטייס בצבא הגרמני, ובתפקידי זה הטילו עליי המפקדים את המשימה להפציץ בתי כנסת יהודיים, ולהחריבם עד היסוד. פעם, בעת שעשיתי חניית ביניים לפני הפצצת בית כנסת נוסף, הזדמנתי לעיירה יהודית ונקלעתי ל...בית הכנסת שלה, בטרם שנחרב. נכנסתי לבית הכנסת, וראיתי ארון יפה ומפואר ניצב בקיר המזרח. משפתחתי את הארון, ראיתי שם כתב הכתוב על גבי קלף משובח, והוא מצא חן בעיניי, עד שהחלטתי לעשות ממנו עטיפה לפנקס הצבאי שלי. הוצאתי את הספר מהארון, שלפתי את הסכין המחודדת שלי, וחתכתי את הקלף (רחמנא ליצלן), ועטפתי בו את הפנקס שלי". "בשלב זה", מספר חבר הפרלמנט, "הוציא אבא שלי את הפנקס שלו, והניחו על השולחן, והראה לי כיצד הוא עטוף בקלף שלקח מהארון בבית הכנסת היהודי, תוך שהוא מסמן לי בין הדפים את

הרשימות של הטיסות שביצע במלחמת העולם, ואת ההערות של מפקדיו" וכו'. "אני מוסר לך את הפנקס הזה משתי סיבות. ראשית, כדי לסייע במאבק נגד הכחשת השואה, שכן פנקס זה מוכיח יותר מכל על הנוראה שבמלחמות הדור האחרון, ושנית, אני מבקש שתמסור את הפנקס לאיש יהודי קדוש!" את המונח 'איש יהודי קדוש' ציטט חבר הפרלמנט הגרמני מפיו של אביו, כך שסביר להניח שלפני צאתו מן העולם הצטער אביו על ההפצצות שביצע ועל ההרס שגרם לבתי הכנסת של היהודים. ברגעיו האחרונים הבין גם הגוי הגרמני ההוא, שרק אצל היהודים קיים המושג של 'איש קדוש'!

תמונת הטייס בפנקס הצבא הצבאי

חבר הפרלמנט הגרמני סיים את דבריו, והוציא מכיסו את הפנקס הצבאי של אביו, כשהוא עטוף בקלף ספר התורה, ומסרו לאורח מארץ ישראל, מ. איתן. עם שובו ארצה, סיפר יו"ר המועצה האיזורית גליל תחתון להגרי"ד גרוסמן, רבה של מגדל העמק את התגלגלות הענינים, ומסר לו את הפנקס. הסיפור הגיע לידיעת הרב יהודה יוספי, שביקש מהרב גרוסמן לעשות לו העתק – צילומי מהפנקס ההוא, כדי שיוכל להראותו בדרשותיו השונות בכל רחבי הארץ.

כשישבנו השבוע בביתו של הרב יוספי, הוציא הרב את הפנקס, והוסיף: מיד כשהפנקס הגיע לידיי, נדהמתי והודעזעתי לראות את הקלף החתוך, רח"ל, כשהגרמני כמו גרמני השתדל לחותכו בצורה ישרה, וללא סטיה של מילימטר.

לבד מעצם הזעזוע על חילולו של ספר התורה המקודש, למטרה כ"כ בזויה של עטיפת פנקס צבאי, תקפני זעזוע נוסף בראותי את הפסוקים שעלו בידו הרשעה של אותו טייס גרמני.

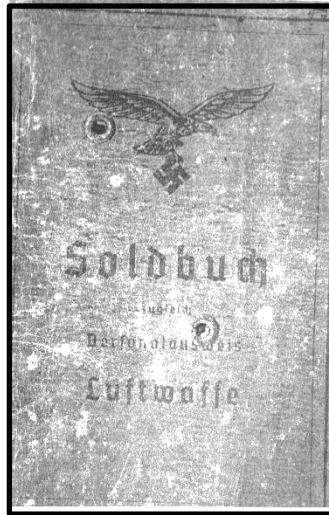
היו אלה הפסוקים הנוראיים שבתוכחה בפרשת 'כי תבוא' (דברים כ"ח החל מפסוק נ"ז):
 "...במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך בשעריך; אם לא תשמור לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתבים בספר הזה ליראה את ה' הנכבד והנורא הזה ה' אלוקיך; והפלא ה' את מכתך ואת מכות זרעך מכות גדולות ונאמנות וחלים רעים ונאמנים", וכו'.

דברים כ"ח החל מפסוק נ"ז

הרי הטייס הגרמני בודאי לא עשה שום פעולה על מנת שהקלף יחתך דוקא בפסוקים אלה, ומן השמים כיוונוהו לכך, על מנת לעורר אותנו.

וראה מלכים ב' פרק כ"ב מפסוק ח' עד סוף הפרק, ובמצודת דוד פסוק ח' מבאר את הרקע למעשה דומה, ואומרת חולדה הנביאה בשם ה' "יען רך לבבך ותכנע מפני ה' בשמעך... ותקרע את בגדיך ותבכה לפני" לכן לא תראה בכל הצרות הנוראות העתידות לבוא! ומדברי חולדה למדנו, מה ההנהגה המבוקשת משמים בראותנו את הקלף אותו חתך הנאצי. מכל התורה כולה חתך דווקא בפסוקים המתאימים להפליא עם מאורעות השואה, להודיע על "עמק הדין עד היכן מגיע, אשר באמת ראוי להזדעזע ולהחרד תמיד, פי מי יעמד ביום הדין, ומי יצדיק לפני בוראו באשר השקפתו מדקדקת על כל דבר קטן או גדול". ואין אפשרות לטרבלינקה, אם לא בגלל מעשינו המאפשרים משמים להענישנו, וכפי שכתוב בתוכחה, ומוסר תובע בעבורנו בהווה כאשר חרב חדה מונחת על צווארינו (ראה להלן עמ' 42).

שער הפנקס הצבאי של הטייס הגרמני

נבואות שהתגשמו

במגילת אסתר ישנו רמז פלאי לסופה של גרמניה (מתוך הספר "מסילות אל האמונה"): "וכך נאמר במגילה ט' ה': ויכו היהודים בכל אויביהם מכת חרב והרג ואבדן, ויעשו בשונאיהם כרצונם. ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארידי ואת ויזתא עשרת בני המן בן המדתא צורר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם... ואתאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ"

יש במסורת כתיבת פסוקים אלו העוסקים בעשרת בני המן שלוש אותיות קטנות: ת' (פרשנדתא), ש' (פרמשתא), ז' (ויזתא). ואת אחת גדולה ו' (ויזתא). מה באות אותיות אלו לרמז?

הקוד שבמגילה

אמרו חז"ל (עיי' מגילה ט"ו,; אסתר רבה ג', י'): "כל מקום שנאמר במגילת אסתר 'מלך' סתם ולא אמר במפורש 'המלך אחשוורוש' רומז לקב"ה - מלכו של עולם". אם כן, כאן נאמר שאסתר פונה אל "המלך", כלומר אל הקב"ה. ומה היא מבקשת? שיתלו את עשרת בני המן על העץ. והרי כבר הרגו אותם? אלא כאן מרומז לנו שאסתר מבקשת מהקב"ה "שינתן גם למחר" לעתיד לבוא, שיתלו עשרת בני המן אחרים בהיסטוריה... !!! על מי אסתר ביקשה? על אלו עשרת בני המן אחרים בהיסטוריה מדובר? מהו האירוע ההיסטורי המרומז לנו כאן?...

משפטי נירנברג

בשנת 1939 פרצה מלחמת העולם השנייה, שבמהלכה התרחשה השואה הנוראה. בשנת 1945 הסתיימה המלחמה כאשר צבאות הברית אמריקה, רוסיה, צרפת וברטניה כבשו את גרמניה וחוסל הצורך הנאצי.

בעיר נירנברג שבגרמניה נערך בשנת 1946 (תשרי תש"ז) משפט הידוע בשם "משפט נירנברג". במשפט זה נדונו אז גדולי פושעי הנאצים שנותרו בחיים, (אחד עשר מתוכם נדונו אז למוות, בפסק בית המשפט. ואלו שמותם (יש"ו): גרינג (סגנו של היטלר יש"ו), פריק (שר הפנים), ריבנטרופ (שר החוץ), קייטל (ראש הצבא), קאלטנברונר (ראש הכוחות המזויינים), שטרייכר (עורך העיתון השטני "דר שטרימר"), זאוקל, יודל, פראנק, רוזנברג, סייסאינקווארט.

הנאשמים עומדים בעת פסק הדין

מה הקשר למגילת אסתר?

בבית המשפט נערך דיון איך להוציאם להורג, האם ביריות או בתליה כיאה לרוצחים. פסק הדין היה: בתליה! ואכן... אסתר בקשה "ואת עשרת בני המן יתלו...". כתב העתון "ניוויקי" דיווח בעתונו שהחבל שעליו נתלו הנדונים למוות השתלשל מקורת עץ אליו היה מחובר... נכון! גם זאת אסתר ביקשה... "יתלו על העץ...!" אבל עדיין הדברים לא מובנים, הרי אסתר בקשה שיתלו "עשרה" על העץ, ובמשפט נדונו למוות בתליה – אחד עשר פושעים? מרטין ג'לברט (ביומנו המפורסם המכונה "יומן נירנברג") מתאר את תגובתם של הנדונים למוות על פסק הדין להוציאם להורג בתליה, לדוגמא:

קייטל – ...אגרופיו קמוצים וזרועותיו קשויות, בעתה בעיניו, מוות בתליה! הודיע, קולו ניחר מעוצם החרפה, זאת חשבתי שלפחות יחסכו ממני!...

פראנק – חייך בנימוס אבל לא היה יכול להסתכל בי, מוות בתליה!...

האמריקאים חששו שהנדונים למוות יעדיפו להתאבד מאשר לעבור את החרפה של מוות בתליה, לכן דאגו לשמירה מוגברת על הנדונים שלא יתאבדו.

אבל... בליל כ' תשרי תש"ז (15.10.46) הצטרף "גרינג" אל היטלר, הימלר, גבלס וליי, שאיבדו עצמם לדעת.... הוא בלע גלולת רעל ששמה קץ לחייו... ושאר העשרה הוצאו להורג בתליה כפי פסק בית המשפט!...
ואכן כך בדיוק ביקשה אסתר... שדוקא עשרה יתלו על העץ!...

רמז התאריך

יום ההוצאה להורג היה ב – כ"א תשרי תש"ז. יום הושענא רבה. (16.10.46) ותאריך זה רמוז באותיות הקטנות והאות הגדולה שבמסורת כתיבת מגילת אסתר, המועברת אלינו בקבלה מזמן מרדכי היהודי ואסתר המלכה.

שלוש האותיות הקטנות הן השנה: ת' ש' ז'!
ועדיין לא ידוע באיזה תש"ז, שהרי מאז מגילת אסתר הייתה שנת תש"ז שלש פעמים – באלף הרביעי, החמישי והששי, והאות הגדולה היא ו', האומרת שהאירוע יהיה בשנת תש"ז באלף הששי!

עדויות מן המשפט

מאורע מעניין ארע בעת הוצאת הנדון העשירי להורג, "שטרייכר", וכפי דיווח העיתונות מן השטח למחרת ההוצאה להורג:

"...כשהגיע שטרייכר פנים אל פנים אל החבל, הוא נעץ שוב את עיניו לעבר שמונת הקצינים מבנות הברית, ולעבר שמונת העיתונאים שיצגו את עתונות העולם. הללו ישבו בשורה אחת ליד שולחנות קטנים לאורך קיר בדיוק לפני הגרדומים. באש שנאה שבערה בעיניו הסתכל שטרייכר אל עדי הראייה והוא זעק "חג פורים 1946!" אותו רגע ניתר הפתח תחתיו בקול חבטה חזקה!..."

זעקה מוזרה... מן השמים גרמו לו לומר מילים אלו... כדי שתושלם התמונה – כיצד מתקיימת בקשתה של אסתר המלכה אלפי שנים לפני כן... הוא אשר גילו לנו חז"ל – מגילת אסתר ברוח הקודש נכתבה.

לפנינו מגילה 400 שנה לפני השואה, וניתן להוכיח בעליל בקוד ת' ש' ז'! המדהים:

1. מגילת אסתר על קלף. [ונציה – איטליה, שנת רצ"ח 1538].

נכתבה על ידי סופר סת"ם יהודי, כתיבה מרובעת בסגנון האיטלקי – ספרדי.

תחת הפסוק האחרון של המגילה, כיתוב בעברית: "בויניציאה 1538".

יריעות קלף תפורות בגידים. התפרים מחופים בפיסות קלף. גובה הקלף: כ-30 ס"מ.

הכתבה נכתבה על פי המאמר המצורף, חוות דעת על המגילה, תאריך כתיבתה ומשמעות האירועים שבה, מאת שלמה צוקר מחלקת כתבי היד של בית הספרים הלאומי.

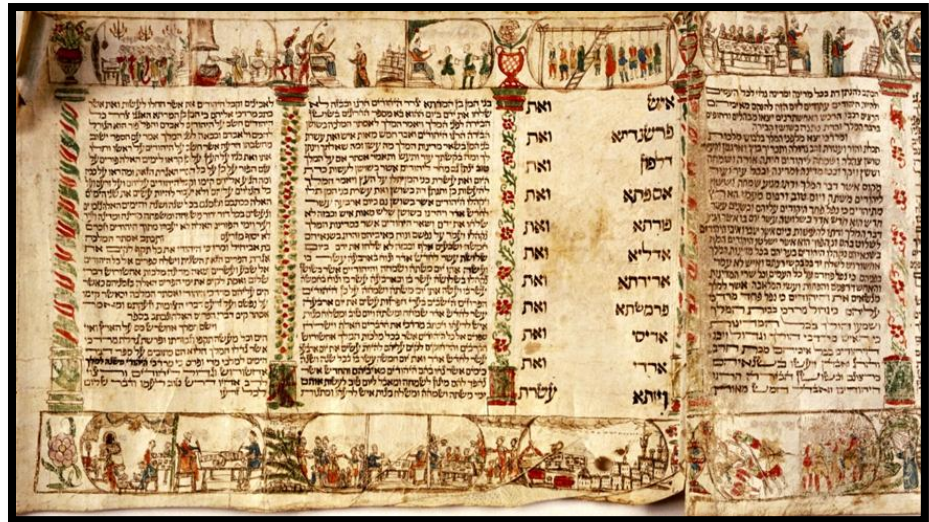

2. מגילת אסתר אשכנזית על קלף מגילה עתיקה
מהמאה ה - 19 כנראה מאזור גרמניה עיטורים
מעניינים בעשרת בני המן

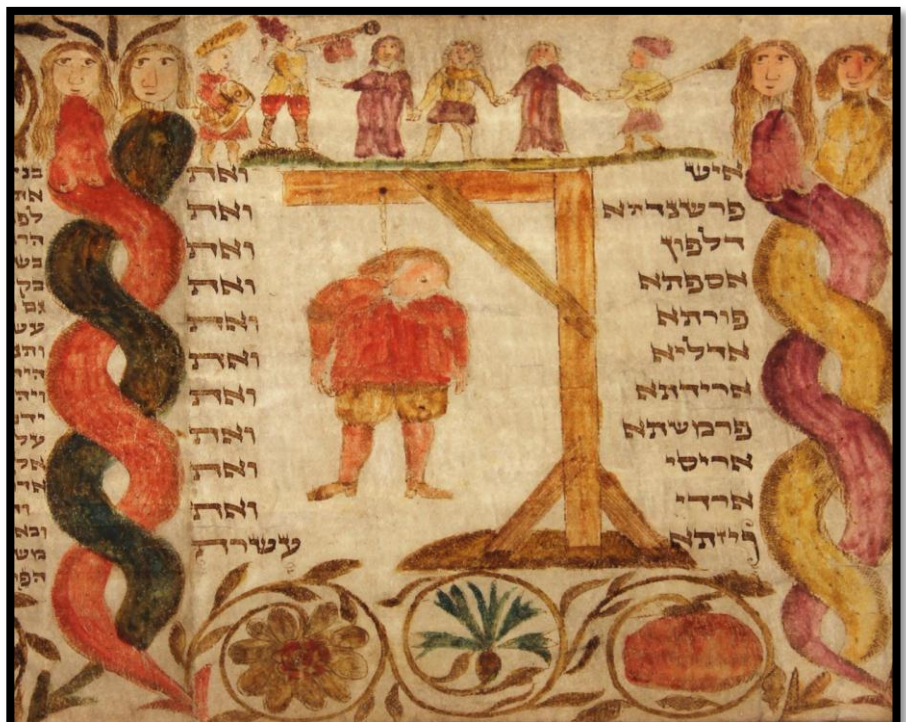

3. מגילת אסתר, צפון איטליה, המאה ה - 18

מגילת אסתר
צפון איטליה,
המאה הי"ח
מתנת אמיליו
ויטרבי, רומא
מוזיאון יהדות
איטליה ע"ש
א.ש. נכון ON
0032

מגילת אסתר כתובה ביד על קלף. אלזס - צרפת. סוף המאה ה-18

פרק ד' 'אין יראת אלקים והרגוני'

עתה, נעתיק את עצמנו מעט מתקופת השואה, ונשאל את עצמנו את השאלה המתבקשת: האם בן גוריון, וייצמן, שרת וחבריהם, דווקא הם היו רשעים, או שמא כל מי שאין בו יראת אלקים עלול בנסיבות של נסיון לנהוג באופן דומה להם?

תשובה לשאלה זו נמצאת כבר בספר בראשית פרשת וירא:
"כי אמרתי רק אין יראת אלקים במקום הזה והרגוני".

ונשאלת השאלה, על בסיס מה אפשר לקבוע קביעה כל כך נחרצת, דבלא יראת אלקים יכול האדם לבוא עד כדי רציחה?

תשובה על כך נמצא בדברי הרמח"ל בספרו 'דעת תבונות' (עמ' נ"ד), וז"ל:
"האלקים עשה את הגוף חומר עב וחשוך... וזה החושך המוטבע הוא בחוקו של הגוף הזה, הוא השם בקרבו את כל התאוות הרעות השולטות בו, ועושה אותו עלול לכל המקרים הרעים המוצאים אותו". ומאידך "עשה הקב"ה את הנשמה הטהורה, החצובה מתחת כסא הכבוד, והורידה ונפחה בתוך הגוף כדי לטהרו ולקדשו".

הרי מבוארת לנו היטב המציאות המורכבת של האדם. אם מצד גופו החומרי, הרי הוא עלול לכל המקרים הרעים המוצאים אותו. רק הנשמה שומרת על החלק החומרי שבאדם מלבוא לשפל המדרגה. ובכן, אם אין האדם מתייחס לנשמתו, מחמת שאין בו יראת אלקים, או אז מסוגל הוא בנקל לבוא אפילו לידי רציחה.

בספרו 'מסילת ישרים' (פרק ה') כתב עוד הרמח"ל על מציאות האדם:
"היצר הרע באמת חזק הוא באדם מאד, ומבלי ידיעתו של האדם הולך הוא ומתגבר בו ושולט עליו. ואם יעשה כל התחבולות שבעולם ולא יקח הרפואה שנבראת לו, שהיא התורה, לא ידע ולא ירגיש בתגברת חליו, אלא פשימות בחטאו ותאבד נשמתו.
"הא למה זה דומה, לחולה שדרש ברופאים והפירו חליו, ואמרו לו שיקח סם זה, והוא – מבילתי שתקדם לו ידיעה במלאכת הרפואה, וניח הסם ההוא ויקח מה שיעלה במחשבתו מן הסמים – הלא ימות החולה ההוא ודאי. פן הדבר הזה, פי אין מי שמפיר בחלי היצר רע ובכחו המטבע בו, אלא בוראו שבראו, והוא הזהירנו שהרפואה לו היא התורה, מי אפוא יניחה ויקח מה שיקח זולתה ויחיה, ודאי שחשף החומריות ילך ויגבר עליו מדרגה אחר מדרגה והוא לא יבין עד שימצא שקוע ברעה ורחוק מן האמת הרחק גדול, שאפילו הרהורי דברים לא יעלו על לבו לבקש האמת".

דברים אלו מחזקים את דברינו לעיל. החומר שבאדם מסוגל לכל רע. רק התורה, ויראת אלקים, מסוגלים לרסן את כחות הרע שבאדם. ובהעדרם – והרגוני!

אדם ללא יראת שמים

על פי האמור, הרי שבאמת כל אדם בר דעת יכול לבד לדעת מבלי שיספרו לו כיצד התנהגו המנהיגים החילוניים בתקופת השואה, אם רק יציגו בפניו את העובדות והנתונים שהיו באותה עת. הנתונים היו, שבראשי הנהגת הציונות, עמדו מנהיגים ללא יראת שמים, אשר הם דיברו ופעלו אל מול אומות העולם. נרחיב מעט את הדברים בהבנת טבעי האדם והתנהגותו, בכדי להבין לעומק את התנהגות ראשי הציונות בעת ההיא.

מנהיג אשר הגוף הוא השולט עליו, ואין לו פחד מהקב"ה (אשר רק פחד זה הוא אשר יכול להכריחו לבחור באמת, אף אם היא נגד רצונותיו), הרי שבכל החלטה שלו נמסכים שיקולים של קנאה, תאוה וכבוד. (פעם פועלת בו מידה רעה זו, ופעם אחרת, ופעמים שלשתן יחד). יתכן ובשגרה אין אדם שם לב לכך, כי הנה לדוגמא הוא פוגש בבואו לבית החולים – רופא, ללא עול מלכות שמים, נחמד המוכן לעזור לו, ועלול הרואה להתבלבל – שמא אפשר להיות טוב גם ללא תורה ויראת אלקים, גם ללא עבודת המידות. אולם קביעתו הנ"ל של אברהם אבינו, טופחת על פניו ואומרת לו: "יהודי, אל תהיה פתי", אם "אין יראת אלקים במקום הזה והרגוני!" ודוד המלך ע"ה אומר: "מרשעים יצא רשע", "זלעפה אחזתני מרשעים עוזבי תורתך".

ומה בכל זאת פשר ה'טוב' הנגלה לנגד עינינו בדוגמא הנ"ל והדומות לה? אין זה כי אם מצד שכך הוא טבעו, ו"רוב המינים טובים בטבע" (הגר"א משלי י"א, ט). מכיון שאין כאן עבודה עצמית לרכוש את הטוב, אלא מהלך טבעי, ממילא אין לו קיום אמיתי, ולכן, אם יעמוד בפני אותו רופא שאינו ירא אלקים, ניסיון של קנאה, או תאוה או כבוד, הרי שבגלל כוחות הגוף הרע (המידות הרעות) השולטים עליו – ינוצח בהכרח. יש אשר בשל טבעו הטוב לא יעזוב את זולתו, גם אם מצד שני עומדים שקולי כבוד או תאוה מזעריים, אולם אם יגבר מינון הניסיון – ינוצח בהכרח.

המחשה ברורה לכך מוצאים אנו בתחילת פרשת חיי שרה. המפרשים תמהים על השינוי הפתאומי שחל בדברי עפרון, שבתחילה אמר לאברהם: "השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה", כרוצה לרמוז שכביכול כלל לא עלה על דעתו לבקש כסף עבור המערה, ואדרבא בנדיבות לב מציע הוא את כל השדה בנוסף למערה. והנה מיד אח"כ חוזר עפרון ואומר: "ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא", לא רק שאינו נותן בחינם, אלא שמצפה לתשלום של מחיר גבוה זה, ואכן אח"כ כתוב "וישקול אברהם לעפרון וגו'", ועפרון מקבל ברצון את הכסף. ולא זו בלבד אלא שקיבל כסף עובר לסוחר, שהוא (ע"פ הגמ' בב"מ) בערך גדול בהרבה מכסף רגיל.

והפלא הוא גדול, הכיצד בזמן מועט נהפך לבו בקרבו, ומנדיבות לב, הפך לחמדן גדול?

לביאור העניין מביא הסבא מקלם זצ"ל את הסיפור הידוע אודות הויכוח שהיה לבעל ה"יערות דבש" עם חכמי אומות העולם. הם סברו שאפשר ללמד בעלי חיים נימוס ודרך ארץ, ולהפוך את טבעם שינהגו כבני אדם. ואילו ה"יערות דבש" טען לעומתם שדבר זה אינו אפשרי, כי אי אפשר להפוך את טבעי בעלי החיים. רצו אותם חכמים להוכיח את צדקתם, וקיבלו על עצמם ללמד חתול נימוס ודרך ארץ תוך פרק זמן מסוים. כאשר הגיע היום המיועד להציג את הצלחתם באילוף החתול, התקבץ קהל רב לראות במו עיניו את ה"חתול המלומד". ואכן בשעה היעודה נכנס החתול והחל לשמש בתפקיד של מלצר, סידר כמה שולחנות, והציע עליהם מפות. אח"כ הלך להביא מגש עם יין וכוסות. כאשר חזר עם היין והכוסות, השתוממו כל הנאספים מהמחזה הנדיר וכמעט אמרו שאכן צדקו אותם חכמים.

באותו רגע הוציא ה"יערות דבש" קופסה קטנה מכיסו ופתחה, ועכבר קטן זינק מתוכה. כיון שראה החתול את העכבר השליך מידייו את המגש, היין נשפך והכוסות נשברו, ואילו החתול רץ אחר העכבר להשיגו. מיד הודו כולם ונוכחו לדעת שגם אם אמנם אפשר ללמד בע"ח דברים מסוימים, אולם את טבעם לא ניתן לשנות.

כך היה הדבר גם עם עפרון. כל זמן שלא ראה 'כסף' לנגד עיניו, וגם לא שמע מאפשרות של קבלת כסף, התנהג כאיש נבון ונדיב (לא פחות מבע"ח מאולף). אבל לאחר דבריו הראשונים (פסוק י"א), שבהם הציע לאברהם את השדה ואת המערה חינם אין כסף, חוזר אברהם (פסוק

י"ג) ואומר לו: "נתתי כסף השדה קח ממני", כלומר אברהם מחזיק את הכסף בידו ואומר לו: "קח הממון". כיוון ששומע עפרון את הצלצול של הכסף, ורואה את המטבעות הנוצצות בידי אברהם – מיד הוא נהפך לאיש אחר. הוא משליך מעליו את כל גינוני ההתנהגות היפה שנקט בהם, ורודף אחר הכסף כמו שהחתול רודף אחרי העכבר.

ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא

הדברים האמורים לעיל, מסייעים בעדנו 'להבין' את התהליך הפנימי שהניע את ראשי המנהיגות החילונית להתנהג בצורה כל כך מחפירה. התנהגות שיש בה רציחת המונים.

בשואה היו מינונים גבוהים של נסיונות. ההנהגה הציונית, אשר כל אנשיה היו ללא יראת שמים – היו בדרך להגשמת רצונותיהם – הקמת מדינה בהנהגתם. היה כאן ניסיון הכבוד במלא עוצמתו. למול זה קיים העם אשר כביכול לטובתו הם פועלים, והוא הולך וכלה, הולך ומושמד, בעיניים נוראים, והם יודעים על כך, וכמו שהעיד יואל ברנד, ראה עמוד 22. היה כאן ניגוד גמור, בין ההחלטה על הצלת העם העומד להשחט, לבין רצונותיהם האישיים. (ניגוד זה הוסבר בהרחבה בפרקים א' – ב').

ובכן, הואיל וכאמור לא היו אלו בעלי יראי שמים, החומר גבר על הרוח, המדות הרעות גברו על השכל הישר, והם החליטו החלטות מעוותות, ומיליונים שלמו כל כך בחייהם. אי אפשר בשום אופן להתגבר על ניסיון מעין זה, כי אם ע"י יראת שמים בדרגה גבוהה, ובידיעה ברורה שיש דין ויש דיין, ו'על כורחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון'.

כדי לחדד את גודל השוני שיש בין מי שנעדר יראת שמים, לבין מי שזכה להיות ירא אלקים, נציע כאן מעט מניסיונות קשים מסוג אחר, אשר היו בשואה, אשר אנשים עמדו בהם. זה לעומת זה. ממושני עונג המוסרים את אחיהם למיתה, אל מול יהודים נרדפים ומעונים המוסרים את נפשם למען אחיהם.

כותב הסופר אלי ויזל (אינו שומר תורה ומצוות) אשר היה באושוויץ (אות קין עמ' 243 בצטוט מ"דיעות אחרונות" ימ"ש ראש השנה תשמ"ב):

"נזכר אני בחסידים מסוימים שם, בממלכת החושך, באושוויץ, שם למדנו להכיר את נקודת – היעד של כל נסיונות החיים, כי שם עברנו את גבול הדאגה, הבדידות, והמאבק נגדן. הדאגה שמעבר לדאגה, הבדידות שבתוך הבדידות, היאוש והעירום, העצב ללא כחל ושרק, נטול שפה ונטול הופעה: זה הדבר שממנו הורכב עולמם. אילו ידעתם את מספרם ואת איכותם של אלה, אשר כמעט ומעדו ונפלו... אבות ובנים קמו לפתע אלה מול אלה כאוייבים בשל פרוסת לחם. ידידים ואחים קרעו אלה את אלה בעבור כף מרק, בעבור דקה של מנוחה, בעבור מעיל עבה יותר. אילו ידעתם את מספרם של אינטלקטואלים ליברלים שהיו בקרב הקאפו, את מספר הסדיסטים בקרב האינטלקטואלים! כן, כך זה היה: רבים היו אלה שבחרו בחירה לא נכונה. בשכחם את כל עקרונות חינוכם, נכשלו בשעת המבחן. אבל הדבקים בדתם, כוהני ההתנגדות, אלה ידעו לעמוד על הגובה: איש מהם לא הסכים לשתף פעולה כדי להציל את עורו. וזה נכון גם – ואף יותר נכון – במה שנוגע לרבנים: איש מהם, ואני חוזר ומדגיש, אף אחד מהם לא הסכים ליטול לידיו מעט השלטון שהוצע לו כדי לחיות – או כדי לחיות בתנאים נוחים קצת יותר, וזמן רב קצת יותר – על חשבון חבריו, אחיו לצרה. להיפך, הם גילו מידת התבטלות שהותירה את הרוצחים תמהים ומבולבלים, ומבחינה מסויימת, נדהמים.

ומה שנוגע לחסידים, שהרי בהם המדובר בהגיגים אלה של זכרוני, הרי שהם מיתמרים גבוה מן השמים ברוח הנאמנות, האמונה והאחוה שלהם: תפילותיהם בצוותא בימי ראש השנה, החלטתם לחגוג את שמחתם – היטבתם לקרוא: כן, שמחתם – בחג מתן תורה. וכל זה התרחש במקומות שבהם, ברצותו לעקור את הגורם – האנושי מאנשים, הצליח הרוצח לעקור את האנוש מתוך עצמו".

מנין באו לנו אלפי המשרתים היהודים של הגרמנים בגיטאות ובמחנות?

הסופר והוגה הדעות אפרויקין, שהיה מנושאי דגל החילוניות, ואשר אירועי השואה השיבוהו ל'שרשים', כתב בספרו "קדושה וגבורה אצל יהודים":

"מנין באו לנו אלפי השוטרים המשרתים היהודים של הגרמנים בגיטאות ובמחנות? מאילו חוגים התגייס צבא הפושעים הזה? על כך מעידים כל נצולי השואה: מהעולם התחתון היהודי ומחוגי המשכילים... אותם המשכילים בזו מעודם ליהודים ה'חשוכים' על תלבושתם המסורתית. כלום לא הרגישו כלפי יהודים אלה אותם רגשי בזו ואולי גם שנאה, כמו אדוניהם ומפקדיהם הנאצים? שאלו את פי יהודי הגיטו והמחנות והם יאשרו לפניכם, כי המכות שספגו מידי אותו 'נוער זהב' יהודי, היה בהן הרבה מהבוז. הם חשו שכאן לא מבצעים רק מתוך צייתנות את פקודת הגרמנים, אלא שמשקיעים מקצת התמדה ומרץ עצמי במכות האכזריות... אנו איננו מבינים כי להתפשט מהיהדות הרי זה לגבי יהודי גם להתפשט מהאנושות, כי הסרת צלם היהדות מהפנים, יש בה גם משום הסרת הצלם האנושי והערך האנושי. וכאן יש לציין את העובדה המתאשרת ע"י כל העדים ורושמי הרשומות, החל מהקומוניסטים וגמור בציונים, כי יהודים שנשארו נאמנים לתורה, יהודים בקפוטות ואיצטלה דרבנן, לא נמצאו במשטרה היהודית, לא היה חלקם בין הקאפוס והפלוגות המיוחדות. אפילו הגויים האוהבים אותנו, כאשר הם מבקשים לתאר טיפוסים מזהירים והופעות נעלות בין יהודי המחנות, הרי הם נאלצים לחפש אותם בין יהודים שומרי תורה, שלא חלקו מכות, שרעבו ולא התגאלו בטריפות, שפרסו מפרוסתם האחרונה לחולים ולחלשים..."

החפשים בני הפקר הללו

לירידה כל כך גדולה הגיעו יהודים רשעים אלו, עד אשר הרב וייסמנדל מעיד על עצמו כי לא האמין שכזאת יכול להיות, עד שלצערנו נוכח לראות זאת במו עיניו:

"זאת לא פיללנו, וזאת לא רציתי להאמין בשום אופן, אף אני תלמידו הנאמן של רבנו מנייטרא (רבי שמואל דוד אונגר) זי"ע וחתנו, אשר הזהירנו מראש ומקדם, שזה יהיה סוף התוחלת, מפח נפש נורא, מאחר שהכל בידי החפשים בני הפקר הללו, שעליהם אמרו חז"ל: "עז שבאומות ישראל – שכוונתם על ישראל בלי תורה", כמ"ש המהרש"א. עד שנכשלת בהלכה גדולה זו, לא ידעתי ולא האמנתי כי ימנעו בעד מכתבי רבנים בארצות הדמים להשיג את הרבנים בארצות החופש, אשר אליהם נכתבו. לא ידעתי ולא האמנתי, כי עד כאן תתגבר בלבבם הרע שנאת התורה על אהבת ישראל, תגדל אצלם השמחה של עקירת התורה על הרחמנות, עם שכתב הנכתב ונחתם בידי רבנים יהיה טעם נגלה בפייהם לעכב את מעשה ההצלה של אלפי אלפים מרדת שחת. אז בתמוז תש"ב לא ידעתי ולא האמנתי".

רבנו מנייטרא: "מפח נפש נורא, מאחר שהכל בידי החפשים בני הפקר הללו"

"ידידות" שהובילה אל מחנות המוות

לפנינו עדות כואבת על העלמת מידע חיוני מהיהודים, על ידי יהודים. מידע שהיה יכול לסייע להצלתם. העלמת מידע מתוך שיתוף פעולה נוראי עם הנאצים: השנה – תש"ד (1944). בעיר ההונגרית קלוז' מרוכזים כ – 20,000 יהודים מוכנים למשלוח למוות. הימים ימי טרום תחילת השמדתה של עיקר יהדות הונגריה. מובטח ליהודים ע"י הגרמנים שלא יאונה להם כל רע. הם יישלחו לאיזור כיבוש גרמני במקום אחר הנקרא קניירמז'ה (שדה – לחם), שם יועסקו בתעשייה, ויורשה להם לקחת את משפחותיהם עמם. היהודים לא חוששים שצפוי להם מוות. הם מאמינים כי למכונת המלחמה הגרמנית יש צורך בידיים יהודיות עובדות, והגרמנים מעדיפים יהודים חיים ממתים. 1,200 יהודים יוצאים במשלוח הראשון. נשלחים מכתבים המספרים על תנאים טובים – מזון, עבודה וכדומה. הכל היה מזויף. אין יהודים ב – "שדה לחם". אלף ומאתיים היהודים שעלו לרכבת בהתלהבות נמוגו בעשן אושוויץ. יעקב פרייפלד מקלוז' העיד על אודות ימי תלאובה אלה ועל העזרה בסימום הקהילה היהודית על ידי עסקנים ציוניים. העדות לפני השופט בנימין הלוי במשפט קסטנר אשר היה מנהיג ציוני בהונגריה, אשר הואשם בעזרה לנאצים, והעלמת מידע גורלי מיהודי הונגריה (לאן עומדים הנאצים לשולחם), ומופיעה בפרוטוקול המשפט:

"פרייפלד: לאחר שיצא הטרנספורט הראשון מהגיטו התאספו בחצר הקהילה תושבי הגיטו וכוהני (מאנשי קסטנר) עלה על ארגז והקריא לפניהם מכתב שהקבוצה הראשונה הגיעה לקניירמז'ה, ושהמשפחות שם גרות ביחד, הזקנים שומרים על הילדים, הצעירים יוצאים לעבודה. יש מקומות לינה סדירים. מקומות עבודה סדירים. היה לי חבר – הלל דנציג שמו. היינו בשרות משותף במשך 18 חודשים במחנות העבודה באוקראינה. על יסוד הידידות שלי איתו פניתי אליו ושאלתי: תגיד הלל, מה הבסיס של המכתב הזה? אמרתי לו עוד: הרי אתה יודע שהייתי חולה, ולא אוכל עוד לסבול מחדש זעזוע כזה. ביקשתי שיבהיר לי אם יש בסיס רציני למכתב זה. הוא ענה לי שכן, יש בסיס ושאתדל להסתדר ולהקדים לצאת, היות ואנו יודעים היטב מנסיונינו שמי שמגיע קודם תופס מקום טוב יותר. על סמך זה יצאתי עם הקבוצה השלישית, למרות שאולי הייתה לי זכות לצאת עם האחרונה.

תמיר (העו"ד אשר כוונתו להרשיע את קסטנר): הובלת לאושוויץ?

פרייפלד: כן. תמיר: גם הלל דנציג נסע לשם?

פרייפלד: חס וחלילה. איך זה יכול להיות. הלא הוא היה חבר בתוך ה"יודנראט", בתוך ה"קליקה". הוא נשאר עם הקבוצה השוויצרית והמנהיגים.

השופט הלוי: אתה מאמין, איפוא, שהוא רצח את משפחתך? **פרייפלד:** הוא ושותפיו*. **השופט הלוי:** בידעין שלח את משפחתך למוות? **פרייפלד:** לפי כל מה שקרה – כן. היות שלא היו עקבות של קניירמז'ה... אומנם אינני יכול לתאר לעצמי שהיו אנשים בין אלה שהיו אתי בסבל משותף שהיו שולחים אותי בכוונה למות באושוויץ".

עו"ד שמואל תמיר והשופט בנימין הלוי לבטח חשבו בעת ההיא כי רק קסטנר ואנשיו היו מוכנים לשלוח את חבריהם לאושוויץ, אבל אינם מבינים שאף הם בעצמם היו נוהגים כך, אילו היו עומדים בניסיון. יתכן והם נולדו בטבע מעודן יותר, אבל גם הם היו נופלים שדודים אל מול כוחות הגוף (המידות הרעות), באם היה גובר מינון הניסיון, כי עם גדילת המינון אי אפשר לעמוד בו, כי אם על ידי הידיעה, שיש דין ויש דיין, ועליך להזהר ולהשמר לעשות את הרע בעיני מי שחותמו אמת, כי עין רואה ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים, ועל כורחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון.

המותר לחייל להסכים להכנס לקרב ע"פ ציווי של מפקד חילוני?

שוב נעתיק עצמנו מתקופת השואה, ונעבור אל תקופות מאוחרות יותר. נווכח באותו יסוד, כי אדם ללא יראת אלקים, כוחות הגוף והמידות הרעות שולטים עליו בהכרח, כיון שיצר הרע תקיף מאוד, וככל שגובר מינון הניסיון של הקנאה התאוה והכבוד – אין לו שום אפשרות לעמוד בפני עוצמת הניסיון. אשר על כן אמר בעל ה"קהילות יעקב", שאין לחופשיים מעול – ידיעה וערך לחיי אדם, ובמצבים של ניסיון – אפילו ערך חיי אדם אינו ערך.

ה"קהילות יעקב": אין לחופשיים מעול – ידיעה וערך לחיי אדם

כך זה היה בשואה, וכמו שקראנו בפרק א' – ב' לעייל, ומליוני יהודים שלמו בחייהם בגלל כך. וכך זה היה גם באין ספור מאורעות שאירעו כאן בארצנו הקדושה. נציין כדוגמא את הקרב על "גבעת התחמושת", במלחמת ששת הימים, ובמוצב החרמון במלחמת יום הכפורים. וכך במלחמת לבנון בסולטן יעקב ועוד. וכפי שהארכנו מאוד בנושא זה בקונטרס "אם אין יראה מה' במקום הזה ו...". כל המצוי בשיקולים שהובילו את המפקדים לאורך כל מלחמות ישראל, יודע אל נכון, שפעמים רבות שיקולים של כבוד ויוקרה הכריעו, ולא שיקולים ענייניים של חיי אדם.

* **ושבנו וראינו מה בין ירא אלקים למי שאינו ירא:** "ובהיותי אבר של הגוף, כואב לי כל פגע של אחד האיברים החיים אתנו" (אגרות חזו"א ח"א סי' ז').

שח בפנינו הגה"צ רבי אלחנן פרלמוטר שליט"א: בבחרותי באתי להתייעץ עם ה'חזון איש' בענין הצעת שידוך מסויים. לא היו לי קרובים, והיה קשה לי להסתדר. רבינו הרגיש והשתתף בצערי, ויעץ לי לזרז את העניין, והוסיף: מבקש אני ממך, שברגע שתיפול ההחלטה בעה"י, תודיע לי על כך. כשאומרים לי ענין של צער, חי אני את מצבו של המצטער!

פרק ה' הקמת מדינת ישראל אחרי השואה

לאחר שראינו וכאב לבנו, וזעקה נפשנו, הכיצד מותם של מליוני יהודים בשנות הזעם, נזקף לחובתם של מנהיגי החילוניים בעת ההיא, נמשיך הלאה במסע ההסטוריה.

האם נכון לחשוב כי עם סיום המלחמה, פסקו הפשעים של הציונים בנוגע ליהודי אירופה? התשובה היא חד משמעית – לא!

אם במשך המלחמה פשעו וחטאו כלפי אותם שבגנים מצאו את מותם במשרפות, הרי שעם סיום המלחמה המשיכו הציונים בפשע בל יכופר כלפי אותם אודים מוצלים מאש. אותם אודים, אשר כל אחד מהם היה 'עולם מלא', נצר יחיד, או כמעט יחיד, לאשכול שלם של משפחה ענפה, ועל אודים אלו הוטל התפקיד מן השמים לחדש את ממלכת אותה משפחה. רבים מאותם אודים מוצלים מאש, מצאו את מותם לאחר זמן קצר, בגין מנהיגי הציונות, שמנעו מהם אפשרות להתיישב בכל אחת מארצות העולם, ופעלו בדרכים שונות להביאם בדוקא אל מקום מדינתם, ושם מצאו את מותם במלחמות שאירעו סמוך לסיום המלחמה. יתירה מכך, מנהיגי הצבא שלחו את אותם פליטים שהובאו לכאן בעל כרחם אל החזית, כאשר היה ידוע מראש כמעט בבטחה שימצאו שם את מותם...

בכדי לעמוד על אמיתות הדברים, נעתיק קטעים ממאמרו של הרב וייסמנדל זצ"ל "מי נתן את ישראל לבוזזים" וממנו הבאנו גם לעיל (סוף פרק ב').

כך כותב הרב זצ"ל במאמרו: "כיוון שלא נשארו מבני ישראל ומבני התורה רק שברי שברים, איזה מאות אלפים אומללים ואומללות, עגונים ועגונות, יתומים ויתומות, שנשארו חיים בחסדי ה', אחרי מפלתו של הרשע, במחנות המנצחים בארצות אויביהם, במחנות ה"די – פי" הידועים.

"ועתה הייתה דעת תורה ודעת נוטה מכרעת, לעורר את רחמנות העמים המנצחים, לבקש מהם דבר המותר ע"פ התורה, דבר שאפשר להם לקיים, דהיינו, שיתנו כל אחד ואחד מחמישים ואחד מלכויות שנצחו את המלחמה, מקום של מנוחה, מקום של פרנסה, כל אחד ואחד בארצו, לאילו העניים האומללים.

"דעת תורה הייתה ודעת נוטה מכרעת, שכיוון שבעו"ה איבדו ישראל במלחמה הזאת, יותר ממה שאיבדו אותם הגרמנים הארורים, כי הלא נפל כל טובו ורובו של ישראל, וכשם שלהבדיל, לא יעלה על לב שום גרמני, להתחיל עתה, אחר איבוד כל כך הרבה קורבנות במלחמה, מלחמה חדשה, ק"ו בן בנו של ק"ו, שאחר אבירה של ששה (כמעט שבעה) מיליונים, הטובים שבישראל, אסור להתחיל במלחמה חדשה, ולסכן את שארית ישראל המעט והדל, הנע והנד, אלא לבקש את אומות העולם בתחנונים, שיניחו להשתקע לשארית ישראל בארצותיהם, זה בכה וזה בכה.

"אומנם לא כך הייתה דעתם הכוזבת של ראשי ישראל אלה. הם צווחו תכף ומיד, רק לארץ ישראל יעלו אלו האומללים, ולא למקום אחר בעולם. מלחמה לישראל בבריטניה, מלחמה לישראל בערביים, מלחמה לישראל כנגד העולם כולו. ובעצת אלו המנהיגים הציונים, למדו מרי הנפש שנשארו ממחנות הרצח, להתגרות בבריטניה, ולערוך עמה מלחמה. יהיה איך שיהיה מחיר קורבנותיה. אומנם עד אז לא הייתה בריטניה מתנהגת בכל הדורות כלפי ישראל ברשעות יותר מבשאר האומות, אדרבא. וע"י עצת אלו המנהיגים הציונים, בזו והכעיסו מרי נפש אלו, את הערביים שהיו בשלום ובשלוה עם

ישראל כמה דורות. ואם מלכות בריטניה מפני גודלה וכוחה, לא הפסידה שום מלחמה זה כמה דורות, ואם הערביים הם מליונים – מה אכפת להם! גיבורים הם עליהם, וגיבורים הם כנגד העולם כולו!

"ואם משה רבינו ציוה לבני אפרים, אחרי כמה דורות של שעבוד מצרים בשעה שחשבו לפי חשבונם, שכבר הגיע הקץ, להמתין עד שיגיע הקץ לפי דעתו הקדושה, והם לא האמינו בו, ונאבדו ככתוב. ואם ירמיהו הנביא ציוה לישראל להכניע עצמם לפני נבוכדנצר הרשע, והפושעים שבדורו מיאנו כנגדו, והייתה הגלות בראשונה. ואם רבן יוחנן בן זכאי וחבריו ציוו לישראל להכניע עצמם לפני מלכות רומי המרשעת, והבריונים שבדורו מיאנו, והייתה הגלות בשניה. ואם הקב"ה בעצמו השביע את ישראל, להכניע עצמם לפני אדום הרשע, ושלא לעלות בחומה כנגד ישמעאל חבירו, והפושעים שבדורו מיאנו נגד הצדיקים שבדור, והיה החורבן הזה הנורא באחרונה.

גיבורים הם כנגד העולם כולו, וחזקים הם ממנו, כביכול. ואם אנחנו מתפללים זה אלפיים שנה לאמר, מפני חטאינו גלינו מארצינו, ואיך נשוב בחטאינו, כמו שאמר רבינו סעדי' זצ"ל, מה אכפת להם, הם לא ימתינו על מלך המשיח. אלא מה יעשו, יעשו להם מלכות ישראל בחזקה. ומאז ועד עתה דם ישראל כבר נשפך כמים בעו"ה", עד כאן קטעים ממאמרו של הרב ויסמנדל זצ"ל.

מה שהבינו מנהיגי הגוים – לא רצו להבין המנהיגים החילוניים

מובא בספר "איש חמודות" (הרב וייסמנדל זצ"ל) עמ' רמ"ג:
 "כשראו מנהיגי המדינות את התנגדות הערביים שהלכה והחריפה מאותו היום שהחליטו בעד מדינה ישראלית, השמיעו דברי הסתייגות וחרטה מהחלטתם".
 וסיפר הרב וייסמנדל שאחד משרי המדינות אמר לו בתמיה:
 להקים מדינה ישראלית בדיוק בסביבה ההיא שמוקפת מכל הצדדים עם מליוני ערביים ששונאים את היהודים, היא שטות וטפשות עצומה – למה אתם מבקשים דווקא את המקום ההוא? איה חכמתכם ובינתכם?...

מה התשובה על שאלתו – פליאתו של אותו שר?
 הדברים שנכתבו לעיל: הקנאה, התאוה והכבוד, מוציאים את האדם מן העולם! המנהיגים החילוניים היו נגועים עד למעלה מראשם בחלום של 'גדלות', של כבוד, ושל אמצעים לריבוי ומילוי תאוותיהם. כאשר אלו הם ה'שיקולים', שום הגיון ושכל ישר, לא יכול לעמוד כנגדם. וראה מעשי איש ח"ה עמ' קס"ה, שהחזו"א אמר, שהמדינה לא הייתה צריכה לקום.

המותר להכנס לסכנה בכדי להגן על המדינה?

מנהיגי החילוניים סברו שבמלחמת תש"ח יהיו ששים אלף הרוגים ל"ע, ואף הכינו לשם כך בית קברות ענק (היכן שממוקם היום הספארי ברמת גן). למעשה נהרגו אז ששת אלפים יהודים. מלחמה זו רק פתחה את חשבון הדמים, כי מאז ועד היום במשך 70 שנה תושבי הארץ נמצאים במלחמה עם הערבים המקיפים, פעם מלחמה בצפון ופעם בדרום, ובעבר היה גם במזרח. פנים רבות היו להם למלחמות, שמות שונים ניתנו להם, אבל הצד השווה לכולם הוא, הדם היהודי הרב שנשפך כמים. המלחמה הבאה הולכת וקרבה בוודאות. ברגע שתסתיים, יעבור זמן, ושוב תתחיל מלחמה, וחוזר חלילה. המצב הוא ללא פתרון. אנשים מפוכחים יודעים, כי אין שום מצב עתידי שבו יבואו הערבים על סיפוקם המלא, ושלום

ושלוחה ישררו כאן. בדרך הטבע זה לא יכול לקרות.

העתיד נראה מסוכן מאוד. ראשי הצבא שהוקם כאן בארץ ישראל מתריעים: "לאויבי ישראל יש כיום למעלה מ- 200 אלף טילים המאיימים על כל פינה במדינה; לאיראן יש כבר חומר עבור כמה פצצות גרעיניות. אף שעשו כעת הסכם עם המערב לעצירת העשרת האורניום, הרי שזה רק למראית עין. אנחנו נמשיך לראות הרבה יותר טילים, הרבה יותר דיוקים, חלק מהטילים כבר הוסבו לטילים עם תוספת מנגנון מדויק, שיאפשר להם לבחור באיזה בנין בישראל לפגוע. האמצעים האלו יתפשטו ויהיו יותר זולים לארגוני הטרור כמו חיזבאללה והחמאס בעזה. אנחנו נראה בעתיד טרור מגובה מדע וטכנולוגיה... אל לנו להקל ראש גם בתחום הנשק הביולוגי והכימי - אי שם במעבדה קטנה יושבים גורמים עוינים שמתכננים את נשק העתיד להשמדה המונית. מדובר ביכולות טרור חסרות תקדים. המלחמה הבאה מהצפון תהיה שונה מכל מה שפגשנו. האיום לא יהיה על גזרה כזו או אחרת. אלא על כל שטח מדינת ישראל".

ראשי הצבא מדגישים, כי בעימות עתידי יגדל הטווח של הטילים, יורחב היקף הירי, סוגי הירי ושיפור הדיוק לעבר מרכזי האוכלוסיה ומטרות נבחרות. לדבריהם, "צפוי חלילה ירי של אלפים רבים של טילים ורקטות לעומק מדינת ישראל לאורך כל המלחמה".

הם גם הבהירו, כי משקל חומר הנפץ שיורכב על הטילים שיירו לעבר ישראל, יגדל ויגדל. "בכל עימות עתידי אנו מדברים על חימוש של ראשי נפץ גדולים בהרבה, שהמשקל שלהם הוא 150 ק"ג, ועוד מאות רבות של ראשי נפץ במשקל חצי טון. לכן העימות הבאה יהיה יותר משמעותי", אמרו. "ההערכה היא שיהיו חלילה מאות הרוגים, הרס למבנים והרס לתשתיות. מטרת הדברים היא לא להפחיד את האזרחים. צריך להבין שהאיום נמצא כאן והוא מוחשי".

למעשה המדינה המסוכנת ביותר עבורנו היא איראן, כי היא קרובה מאוד לייצור של נשק גרעיני. כבר היום מצויידת איראן בטילים היכולים להגיע עד הנה, אלא שעדיין ברגע זה הטילים אינם מחומשים בנשק גרעיני. אם רק ירצו בכך, הרי שבמהלך שנתיים פצצות גרעיניות יהיו מוכנות. פצצות אלו מסכנות את קיום כל הישוב בארצנו, ושליטי איראן הקיצוניים הכריזו ברורות שברגע שהן תהיינה מוכנות הם ישליכון לכאן ללא היסוס. יש שאינם מודאגים בטענה, כי בוודאי הצבא הנמצא בארצנו יתקוף את מתקני הגרעין באיראן, כשם שעשו זאת לפני כשלושים שנה בעירק. אולם הם אינם יודעים שאיראן הפיקה את הלקחים מהפצצת הכורים בעיראק ובסוריה, ופיזרה את מתקני הגרעין שלה. חלקם נמצאים במזרח, איזור שהוא מחוץ לטווח הגעתם של מטוסי התקיפה של הצבא הנמצא בארצנו.

זאת ועוד בניגוד לעירק, אשר בנתה את הכור מעל פני האדמה, דבר אשר הקל מאוד על הפגיעה בו מהאוויר, הרי שאיראן בנתה חלק ממתקני הגרעין בבונקרים תת-קרקעיים מבוצרים היטב המוקפים במערכות הגנה אווירית מתקדמות מתוצרת רוסיה. כדוגמה נציין את מתקן העשרת האורניום הראשי של איראן, זה שבנתאז החצוב בעומק שמונה עד עשרים ושלושה מטרים מתחת לאדמה ומכוסה בכמה שכבות של בטון ומתכת.

איראן גם בנתה חלק ממתקני הגרעין ליד מרכזי אוכלוסיה גדולים, וזאת במטרה שהפגיעה בהם תסב נזק רב - צדדי לאוכלוסיה, וירתיע מלפגוע בהם.

למעשה שר ההגנה האמריקאי אמר, שההתקפה על הכורים לא יכולה להיות מושלמת, ואין היא יכולה לפתור את הבעיה, יתכן והיא תאט את יכולתה הגרעינית לזמן מסוים, אולם אי אפשר לעצור לחלוטין את יכולתה הגרעינית של איראן.

לנוכח התיאור דלעיל, אשר מקורו במקורות המוסמכים ביותר לדבר, הרי לכל ברור כי א"י הינה המקום המסוכן ביותר היום ליהודים עלי אדמות. המלחמות והפיגועים כאן בא"י גבו עשרות אלפי הרוגים, ואילו בחו"ל כמעט לא נהרג אף יהודי, ואם נהרג, הרי שזה בגלל הסכסוך עם הערבים כאן. הן אמת שבמקומות מסוימים בחו"ל יש אנטישמיות, אולם אין היא

מסכנת חיים. וגם חלק מהאנטישמיות מוסברת על ידי אותם גוים, בעולות הנעשות לערבים שבארץ ישראל. ואם יטען אי מי, ש'השואה' היא ראייה לנחיצותה של מדינת "ישראל", כי אם היהודים היו גרים בארצם, 'השואה' לא היתה מתרחשת.

הרי שאין אמת כלל בדברים אלו, אדרבה, מי שקרא את הנכתב לעיל (פרקים א', ב') כבר נחשף אל האמת, שלא בגלל חסרון המדינה הייתה שואה, אלא להפך, הרצון להקים מדינה הוא זה שגרם במישרין להפקרת יהודי אירופה!

סיכומם של דברים: בגלל שמנהיגי הצינות החליטו כי "רק לארץ ישראל יעלו אלו האומללים, ולא למקום אחר בעולם, לכן מלחמה לישראל בבריטניה, מלחמה לישראל בערביים", וכך נוצר צורך בצבא.

כעת, משתמשים באותו צבא שהוקם בחטא ומתקיים בפשע, בכדי לגייסנו בעל כורחנו לצבא המדינה! ואנו זועקים ושואלים: מי בקש זאת מידכם להקים את מדינתכם, ואת הצבא שלכם, על חשבון רציחת רוב יהדות אירופה בעינויים נוראים, נוראים!?

מי בקש את הקמתה של מדינתכם במקום המוקף ים של מוסלמים!?

הרב וייסמנדל קבע בשעתו, כמובא לעיל, כי דעת תורה קובעת בפשיטות, שאסור היה אחרי השואה האיומה להביא לכאן את שארית הפליטה, ולהתחיל במלחמה חדשה עם הערבים הסובבים, ולסכן את שארית ישראל המעט והדל, הנע והנר, אלא לבקש את אומות העולם בתחנונים, שיניחו להשתקע לשארית ישראל בארצותיהם, זה בכה וזה בכה. כל בר דעת מבין ע"פ השכל הישר (וכן ישמע הלכה למעשה, מכל מורי הוראה), שאסור להכנס לסכנה על מנת להגן על מדינה כזו שהוקמה בניגוד לדעת תורה, ואפילו בניגוד לשכל גוי. וכי בגלל שמקימה החליטו להקימה, ובשל כך הופקרו לרצח נורא יהודי אירופה, ואח"כ ובהווה הכניסו את יושביה לסכנה – אמסור נפשי להגנתה?! ובקונטרס "אם אין יראה מה' במקום הזה ו... מוכח בעליל, שכל רבותינו פסקו להלכה, שאסור לאדם, יהיה מצבו הרוחני אשר יהיה, להפקיד את חייו ביד אדם ללא יראת שמים.

אנחנו מאשרים זדים

היטיב להגדיר זאת חכם אחד במכתב ששלח לאחד ממערכות העיתונים: הכל מתחיל למעשה בשורש אחד; שורש ההתחברות לרע, שלא מבינים שאנחנו נמצאים מול אויבים אמיתיים הרוצים לכלותינו בנפש ממש, כדברי הגר"ח מבריסק זיע"א שכל מטרת הציונים היא להעביר את היהודים על דתם ואמונתם, והמדינה שלהם היא רק אמצעי לכך, ולא המטרה. וכמה חבל שכל הזמן, בין בשוגג ובין במזיד, יש שמהללים אותם ומעלים את פעולותיהם על נס בכל התחומים, בפרט מעל גבי העיתונים החרדיים למיניהם, ובצורה עקבית מדי יום ביומו מתארים בצבעים חיים ממש את פעולות הצבא הטמא, כגון: צה"ל תקף מטרה, צה"ל תפס מבוקשים, צה"ל ערוך ומוגן לתקוף, ועוד פיטומי מילי בסגנונות שונים ומשונים, והכל בלווי תמונות אשר כידוע פועלות במוחו וליבו של הקורא. ולמעשה כל מי שקורא את העיתונים מקבל במסווה ובדלת אחורית הערצה סמויה (שהיא פתח לגלויה בסוף) לצבא המדינה – מרידה. וכן כל הזמן כותבים חדשות מעין אלו: ראש ממשלת ישראל* נסע

* השם נשדד, וגם זה כדי להטעות ולרמאות. כותב הרב ישראל אליהו ויינטרוב זצ"ל: "עיקר הנהגת הכלל נלקח בשבט רשע מאת מאורי האומה, ע"י העמדת שלטון רשע השולט על כל אמצעי המגע עם האומה, וזורעים כפירה והרס בכל מה שנמצא...". (ראה מהר"ל אור חדש "כי עצם ישראל שהם אל השי"ת, כאשר מורה שם ישראל אשר חתם בשמם שם "אל". וב"נצח ישראל" כתב: "לכך שיתף שמו בהם, כלומר, שהם דבוקים אל השי"י, ובזה אין האומות יכולים להם, כאשר שיתף השם בשמם... לשון "אל" מורה שיש בהם ענין אלקי, וב"תפארת ישראל" ביאר, שלא נקראו בשם "ישראל" עד שקיבלו התורה).

להפגש לקדם את תהליך השלום, כאילו הוא "המושיע שלנו", בזכותו תבוא הישועה, ואין מה לדאוג... וזה מעט מן הים ממבול הידיעות המובאות השכם והערב להרדים את הקוראים, שהכל בשליטה ואין מה לדאוג, וכך במשך שנים גדל דור שלמעשה הוא ציוני, ובתוך תוכו מעריץ את המדינה ואת פעולותיה ואת הצבא הטמא שלה עד שאפשר לשמוע אנשים שאומרים; אני לא בעד המדינה ולא נגדה עפ"ל, וכן חיילים 'שלנו' תקפו, שוטרים 'שלנו', ה"י. לעם ישראל אין חיילים כאלה, רק חיילים בצבא ה' הממיתים עצמם באהלה של תורה, והם המקיימים את העולם כולו. עד מתי לשיבוש ההשקפות? על מה מסרנו את נפשינו? על מה הקרבנו חלבנו ודמינו בשביל שלבסוף נהפוך להיות מעריצים סמויים של המדינה – מרידה הזאת.

עולם התורה למול...

ויכוח בין עולם התורה למול... – כיצד מצילים את כלל ישראל הנמצא בגלות. עולם התורה אומר ע"פ מה שנמסר דור אחר דור ע"י נביאי ה', שהגאולה תבוא ע"י תשובה ומעשים טובים, דמכיון שמפני חטאינו גלינו מארצינו, אשר על כן יבוא לציון גואל ע"י שבי פשע, דהיינו ע"י תקון המידות, עמלה של תורה ושינוי המעשים. אולם הכופרים באלו הנבואות, ומתכחשים לאותם גלויים מן השמים, אומרים, שההצלה תבוא ע"י שנקח גורלינו בידינו, דהיינו שנקים מדינה וצבא חזק, אשר יגן על תושביה, ואין צורך להשתנות ולהפסיק – לשקר, לדבר לשון הרע, לצער את הזולת, לשמור את השבת וכו', כי אין דין ואין דיין עפ"ל. הגר"ח מבריסק העמיק בגאונותו במניע הפנימי של כל האידאה הזאת, וקבע נחרצות: "העולם טועה כאילו מטרתה הסופית של הציונים היא הקמת מדינת יהודים. מטרתה הסופית של הציונות היא עקירת התורה ח"ו, ואילו בהקמת המדינה הם רואים רק את האמצעי הטוב ביותר לעקירה זו". (ילקוט "דעת תורה" אות ס"ב).

החילוניים חולקים, ובחוברת זו הוכח ממקורותיהם, כיצד שילמו על כך בחייהם רוב יהודי אירופה המעונים בכל עינוי אפשרי, וכן כיצד הביאו את עם ישראל למקום המסוכן ביותר בעולם ליהודים, ומעת שהביאו – עד עצם היום, דווקא כאן – עם הצבא – נהרגו עשרות אלפי יהודים, ובחור"ל ללא צבא לא נהרג כמעט אף אחד, וכאשר נהרגו, הרי זה בגלל הסכסוך עם הערבים, שאילו הכניסו החילוניים את כלל ישראל. ובאשר לעתיד, הרי שהם עצמם מדברים, שלא רואים כל פתרון ליישב את הסכסוך עם הערבים, והנשק הטכנולוגי המתקדם מיום ליום – בכמותו, בדיוקו, ובמסוכנותו ע"פ הצפי עלול להביא לאסון. היטיב להגדיר זאת אחד מראשיהם (ראש אמ"ן) – וכך אמר: "אין מקום לומר 'לא עוד אושוויץ', שהרי אין צריך לאסוף אותנו לגיטאות, ומשם למחנות ההשמדה, אנו מרוכזים כבר במקום אחד, ומוקפים טילים ללא מספר, ארוכי טווח כבדי משקל, כימים, ביולוגים, ובעוד זמן קצר אף בפצצות אטום".

למרות העובדות הברורות – דברי ראש אמ"ן נדחקים הצידה, ובשיח היומיומי עדיין מפטמים את ההמונים, שאין מה לדאוג. הצבא שהגן וגאל, הוא יגן ויציל, ואפשר להמשיך לנהל חיי הפקר. מערכות שלמות נבנו על מנת להחדיר את השקר החילוני הטוען בעזות מצח נגד כל העובדות המוכחות בחוברת זו. המערכות מטרתם להוכיח, שהשואה ארעה בגלל חסרון מדינה וצבא. זוהי מטרת "יד ושם" והטיולים המאורגנים לאושוויץ, כדי שיחוו את ההשמדה הנוראה שארעה, זוהי המטרה ביום הזכרון לחללי צה"ל – להעלות על נס את חייל המגן והמושיע – הוא המעמיד של כל הצדקת המהלך החילוני. זוהי המטרה בהאדרת הצבא ונשקו. הצבא תפס בעיני ההמון את מקומו של אלקים, ודור של כופרים המאמין שהצבא על חייליו הוא השומר – צמח כאן בארצינו. זהו חלק מעומק הפסק של הגר"ח קניבסקי, שמאוס הוא להתחפש בפורים לחייל.

אפילו מי שאינו כופר, עלול להתבלבל ברמה כזו או אחרת, כי סוף סוף, האדם רואה לעיניים הצלחות מקומיות, ואין הוא רואה את כל מכלול האסון המתואר בחוברת זו שנחת על עם ישראל בעקבות החילוניים הללו. כל שיחה או הנהגה חיובית כלפי החייל, הצבא והמדינה תורם במישרין או בעקיפין לבלבול האדם.

מרן הרב מבריסק על האמונה העיוורת במדינה ובצבא

מרן הגרי"ז זצ"ל היה רגיל לחזור על דברי הגמ' בסנהדרין (ס"ג ע"ב): "אליהו היה מחזור על תפוחי רעב שבירושלים וכו'. הוציא יראתו מחיקו ונשקה, זהו שכתוב ונתתי את פגריכם על פגרי גלוליתכם".

ואמר מרן הגרי"ז זצ"ל, דרך הוא המצב בזמנינו, על אף שאנשים רואים את המרידה בה, ויודעים שהיא לא תצלח, ובגלל הקמת המדינה אנחנו סובלים מרורים מהשכנים הערבים, ומידי יום ביומו נהרגים ונפצעים אנשים ה' ירחם... וכל כלי הנשק של הציונים לא מצליחים להפסיק את הטרור, עם כל זה ממשיכים עדיין לתמוך במדינה, וסוברים שהיא ישועת ה' וגאולת ישראל, ולא מבינים שזו סכנת כליה לעם ישראל...

סיפר חכם אחד שליט"א החפץ בעילום שמו (המובא בעמ' אלו הוא מתוך 'עובדות לבית בריסק' ח"ד): מרן הגרי"ז זצ"ל התבטא פעם על "קיבוץ הגלויות" של הציונים, שכידוע לקחו שרידי חרב פליטי השואה, שלא ידעו מימיהם לירות בכלי נשק, ושלחום הישר מהאוניות שהביאום לארץ ישראל, לקרבות המרים באזור לטרון, ששם נהרגו מאות יהודים ר"ל... ואמר מרן הגרי"ז "מביאים יהודים להיהרג, וקוראים לזה קיבוץ גלויות"...

סיפר גאון אחד, ממשפחת הגרי"ז זצ"ל, על התקופה של מלחמת תש"ח: עם הכרזת המדינה באייר תש"ח, החלה המלחמה של הערבים עם הציונים, וירושלים עיר הקודש הייתה נתונה להפגזות קשות שגרמו למאות הרוגים ופצועים. ובמשך כחודש ימים הייתה העיר נתונה במצור, אין יוצא ואין בא. באותה עת שלח מרן את מכתבו הידוע למרן הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל (גאב"ד לונדון) וביקש ממנו שיפעל אצל ראשי הציונים, ויבהיר להם שלא נשמע כדבר הזה, להפקיר אפילו נפש יהודי אחת, בשביל מדינה יהודית גדולה (עיין דברי המכתב "עובדות לבית בריסק ד' עמ' ר"א).

וכן שלח מרן הגרי"ז זצ"ל מכתבים לעוד מנהיגים יהודים בארה"ב, וביקש מהם שישפיעו על הציונים לוותר לערבים, ולא להאבק על ירושלים, ולפחות שתישאר עיר בינלאומית לשליטת האו"ם, בהיותם יודעים שאין להם די כלי נשק להילחם בערבים, והם גורמים להריגת מאות יהודים שנפגעו מידי יום מפגזי הערבים שעמדו סמוך לגבול, באזור מאה שערים. והיטב חרה למרן הגרי"ז זצ"ל, על הטשטוש ובלבול המוחין ששרר בתקופה הזאת אצל יהודים חרדים, שראו במדינה הציונית "אתחלתא דגאולה", והיו יהודים שאמרו שיש לראות את זה כ"דם לידה" של המדינה היהודית... דהיינו שזה תהליך טבעי, שכדאי לסובלו כדי לזכות בסופו של תהליך למדינה משלנו...

ואמר מרן הגרי"ז זצ"ל שחלילה לומר כן על רציחות שיהודים נהרגים, אך ורק בגלל גאוותם של הציונים, שמוכנים להקזיז דם יהודי בשביל עוד כמה מטרים של אדמה, להרחיב את גבולם, ותחת להוקיאם, הולכים ומחפים עליהם.

מספר הרב משה שטרנבוך: פעם אחת הייתי אצל מרן הגרי"ז זצ"ל בשעה שראשי השלטון בארץ ישראל ערכו בחוצות העיר "מפגן כח" כדי להראות כחם וגבורתם, והנה נכנס יהודי

אחד למרן זצ"ל וסיפר לו שיש מבני הישיבות שהלכו לחזות את "מפגן הכח", ולראות את שמחתם, ומרן זצ"ל כאב מאוד בשומעו את הדברים הללו, וזעק במר ליבו, "הרי אמרו חז"ל גדול המחטיאו יותר מן ההורגו", וא"כ ראשי השלטון שהעבירו הרבה יהודים מעל הדת הם גרועים מה"אס אס", שהרי ה"אס אס" הרגו רק את הגופים, ואלו שנהרגו על ידם נכנסו מיד לעולם הבא, ואילו אותם רשעים איבדו מהעולם הבא והעבירו מהדת אלפים וריבי רבבות מבני ישראל, ומעתה הלא אם ה"אס אס" היו עושים חגיגות אלו, וכי היה עולה על לב אחד להגיע לשם ולראות את שמחתם, ועל אחת כמה וכמה הדבר פשוט על הרשעים האלו.

יושבים בכנסת אנשים שלא קראו ולא שנו, שאינם יודעים בין ידיהם לרגליהם ולא למדו מעולם, ומרשים לעצמם להרים את ידם בענינים הנוגעים לכלל ישראל. כיצד לא יבשה ידם כאשר הם מגביהים אותה להצביע נגד אברהם יצחק ויעקב, נגד הדור הישן, נגד כל הדורות, נגד משה רבינו, נגד הרי"ף והרמב"ם, רוצים הם לקרוע את הכל. מי אתם? אינכם יודעים אל"ף ב"ת ביהדות! גם אם אין יראת שמים, אך לפחות צריכה להיות לכם דרך ארץ כלפי הדורות הקודמים, דרך ארץ כלפי הרמב"ם, הרי"ף והאבות הקדושים. נגד מי אתם מרימים את ידכם! וכי למדתם? אתם יודעים מה כתוב בגמרא שאתם מצביעים נגדה? בדברים שנוגעים לכלל ישראל אתם רוצים להכריע ולהחריב בהרמת יד. עולה שאלה הנוגעת לישיבות הקדושות ומצביעים על כך, חושבים הם שאם פלוני יצביע באופן מסויים יהיה כך, ואם יצביע אחרת יהיה אחרת, שהדברים יהיו לפי הפוליטיקה שלהם. וכי סבורים אתם שיהיה כפי דעתכם? מה אתם סוברים? אמנם אני יהודי זקן ואין לי כח אפילו להרים את הסטנדר, אך אומר ברורות בשם כולם, שאם יבא זמן ותהיה גזירה על עולם התורה, מרים אני את ידי ואומר "אם אשכחך ירושלים", כל בני התורה לא ישכחו את ארץ ישראל, אך כולם ילכו לגלות ולא תשכח תורה מעם ישראל! ידעו ויבינו שאין זה משחק ילדים. תצביעו מה שאתם רוצים, אך אלינו אין זה נוגע. בא שר שאינו יודע דבר ביהדות, ונותן מוסר לרבנים שיכירו ברפורמים כדי שלא יגרמו פילוג בעם ישראל, והרי הרפורמים הם אלו שגרמו חורבן בכלל ישראל, והכנסתם היא גרימת פילוג כלל ישראל, והוא בא וטוען שאם לא יכירו ברפורמים זה הדבר שיגרמו פילוג בעם ישראל. גם אם גישתו הפוליטית אולי טובה, אך דרכו אינה על פי השכל הישר, וגם בנושא הרפורמים דעתו אינה ישרה. אולי הוא יכול להיות שר חוץ, או לנהל ענינים אחרים, אך בנושא זה אין הוא מבין דבר. אף בן ישיבה לא ישאר כאן, אם תגזר חלילה גזירה על עולם התורה, ובלי תורה גם עם לא יהיה. אנשים שאינם יודעים מהי תורה, משחקים עם התורה, מעמידים את משה ואהרן מצד אחד, ולהבדיל, אותם חברי כנסת מהצד השני... זה אומר כך וגם זה אומר כך... מחשיבים דעה זו מול זו, והרי הם מחריבים את ארץ ישראל ולא בונים את ארץ ישראל. אנו נושאים כבר אלפיים שנה את הדגל של ארץ ישראל, בכל שנה בתשעה באב אנו יושבים ובוכים על שגלינו מארצנו, והם מנסים לכפות עלינו לתלות את הדגל שלהם, ואם לא תולים את הדגל הרי זה "אסון נורא", ובאים בטענה מדוע לא תלו את הדגל... הם רוצים לכפות שבשעת הצפירה יעמדו כולם דום, ואם לא יעמדו היא "פגיעה בלאומיות" לדעתם, ואחת דתו להמית... הלא הם בורים ועמי ארצות, אשר אינם יודעים בין ימינם לשמאלם, וכי לנסוע בשבת אין זה פגיעה בלאומיות? הרי שבת היא אות הברית בינינו לבין הקב"ה! לפני מלחמת העולם הראשונה היו ברוסיה ששה מיליון יהודים, והיו שלשה נציגים יהודים, ובכל דבר הקשה הם היו באים להתייעץ עם גדולי ישראל. ואילו כאן בארץ יושב שופט עליון, שאף אינו יודע לכתוב כראוי, ופוסק נגד תורת ישראל. מתוך דברי מרן הרב ש"ך בפתחה לירחי כלה, י"ז מנחם אב תשמ"ח

האם החיילים – מוסרים נפש בשבילנו?

והנה יש אומרים "כי הלא הם – החיילים – מוסרים נפש בשבילנו, שהרי הולכים הם או להרוג או ליהרג...". על כך אמר הרב ישראל אליהו ויינטרויב זצ"ל: "דבר זה הוא פשוט שקר! כפשוטו! והא ראייה, הנה אם יגשו לחיילים, שלא בעת מלחמה ויבקשו מהם עשרים שקלים לטובת הישיבות ולומדי התורה הנמצאים בדוחק, נו, האם ירוצו ליתן כמו שהם רצים עתה לתוך עזה?? בודאי לא! ומעתה בואו חשבון, הנה עשרים שקל! אינם מוכנים לתת בשבילנו, ולמסור את החיים שלהם כן?! ואם ישאל התמים, הא רואים אנו שהולכים לאפשרות הריגה? התשובה, ברור שמוסרים נפש, אבל השאלה למי ולמה (ולא חסר, תאזת הכבוד, הנצחון, וכן כיו"ב), אבל זה ברור מבלי מקום ספק, שאין כאן שום עסק בשבילנו בני התורה! כי למי שלא מוכנים לתת עשרים שקל, גם אין אפילו צד למסור נפש בשבילו. וכל זה אינו צריך לפנים". ועוד כמה מילים על דברי הרב ויינטרויב זצ"ל – נא להכיר את הנוער הצומח כאן בארצינו, המסוגלים הם למסור נפש?

תמיר לאון, אנתרופולוג יישובי, חוקר תרבות צעירה, בן 48 המתגורר בפרדסיה, אומר בראיון (י"ט טבת תשע"ו 31.12.15) את הדברים המחרידים הבאים:

קיימתי אלפי או עשרות אלפי שיחות עם בני נוער. בנוסף לשיחות שלי איתם, אני כמעט כל ערב מרצה בפני הורים. והסיפורים שאני שומע מהם חוזרים על עצמם: הניכור בתוך הבית, הנתק. הילד לא עולה בדעתו לעזור לאמא שלו, כשהיא עולה הביתה עם שקיות קניות כבדות. לא סופר את הקושי שלה. זו דוגמא קטנה ובנאלית, אבל היא מלמדת המון. צומח לנו מול הפנים סוג חדש של בן אדם.

בן הנוער "החדש" הוא שטחי, אלים, נכה רגשית, אין לו באמת חברים, או יכולת לקיים קשר רגשי אישי ועמוק עם משפחתו הקרובה. ובניגוד למה שחושבים הוא גם לא חכם יותר.

הנוער הישראלי מוביל בעולם בשעות מסך. מדברים על תשע שעות מסך ביום... לדעתי זה הרבה יותר, הם כל הזמן בסיטואציה חברתית, אבל ברשת. אבל התחליף הזה לא מספיק כדי לפתח מיומנות חברתית או אינטלגנציה רגשית. זה נתמך גם מחקרית, רואים ירידה באמפתיה (רגישות לזולת). באוניברסיטת מישיון עשו מחקר עצום, שהראה שהסטודנטים של היום אמפתיים ב - 40% פחות מהסטודנטים בעשור הקודם ובוזה שלפניו. אם אמפתיה היא בעצם המודד העיקרי לאנושיות, הילדים שלנו פחות אנושיים מאתנו. הם משהו אחר. אנחנו רואים יותר ויותר מקרי אלימות קשים, על רובם הציבור לא שומע כי מדובר בקטינים. נער פוגע בנער אחר, לא כי הוא רע, אלא כי הוא לא יודע שהוא פוגע בו. אני מרצה בהכשרות של חוקרי נוער במשטרה. דיברתי עם חוקרת נוער שחקרה את הילדים בני ה - 14 שהתעללו במבוגר מוגבל נפשית ופיזית לפני חודשיים, את יודעת מה הם אמרו לה? "הבכי שלו הצחיק אותנו"... אני רואה ושומע דברים כאלה בכל המקומות, מסביון ועד שילה. מספר לי מחנך בכיתה ח' בשילה "ששני ילדים שרפו לילד אחר את היד, והם צוחקים".

מחצית מילדי כיתה א' בישראל, נכון לשנה שעברה, כבר מחזיקים סמארטפון ברשותם. גיל החשיפה הראשונה בישראל לאתרים המשחיתים את תפקוד האדם הוא תשע. הם צופים באתרים הללו בכמויות.